ΣΦΑΙΡΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ 8ον — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 390 | ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ & ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΑΝΤ. Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ | ΑΘΗΝΑΙ, ΣΑΒΒΑΤΟΝ, 24 ΙΟΥΛΙΟΥ 1920

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΓ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 7 | ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΔΡΑΧ. 2 | ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: Ἐσωτερικοῦ, ἐτησία δραχ. 100 Ἐξωτερικοῦ 1 Λίρα Ἀγγλίας — Ἀμεσικῆς Δολλάρια 5

ΟΙ ΠΕΙΡΑΤΑΙ ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΚΑΙ ΡΩΜΑΝΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

— Κρινούλα μου . . .

— Πέρο μου . . .

— Τώρα εἴμεθα εὐτυχισμένοι, ὡραία μου Κρινούλα. Ὡς ἐδῶ, ἦταν καὶ τὰ δάκρυά σου κι' ἡ πίκρα σου. Τώρα τὸ καράβι μου θὰ γίνῃ γιὰ σένα τὸ χρυσὸ παλάτι κ' ἐσὺ ἐκεῖ μέσα θἄσαι ἡ βασίλισσα. Ὅλα τὰ παλλικάρια μου θἄναι γιὰ σένα σκλάβοι πιστοί. Πές τους, Κρινούλα, νὰ πέσουν στὴ θάλασσα καὶ θὰ τὸ κάνουν ἀμέσως . . . Πές μου κ' ἐμένα νὰ πεθάνω γιὰ χατῆρι σου καὶ θὰ μὲ δῇς ἀμέσως νεκρό.

— Δὲν θέλω νὰ πεθάνῃς, Πέρο. Ὁ Θεὸς ποὺ μᾶς βλέπει αὐτὴ τὴν ὥρα θὰ μᾶς ἀφήσῃ νὰ ζήσουμε πολὺ γιὰ ν' ἀγαπιόμαστε.

Μέσα στὴν νυκτερινὴ σιωπὴ ἠκούσθη τότε ὁ κρότος φιλήματος, ὁ Πέρος ἐκόλλησε τὰ φλογισμένα χείλη του στὸ μάγουλο τῆς Κρινούλας καὶ ἤρχισε νὰ ρουφᾷ ἀπὸ κεῖ τὸ νέκταρ τῆς ἡδονῆς, ὅταν ἕνας πυροβολισμὸς ἠκούσθη ἐκεῖ κοντά. Συγχρόνως τρεῖς ρωμαλέοι ἄνδρες ἐπήδησαν στὴ ξηρὰ ἀπὸ μιὰ βάρκα, ἥρπασαν τὴ Κρινούλα, τὴν ἐφίμωσαν καὶ τὴν ἔρριξαν μέσα στὴ βάρκα . . . Σὲ λίγο ἡ βάρκα ἐξηφανίζετο σιγὰ σιγὰ πρὸς τὴ Καστέλλα.

Ὁ ἀντεραστὴς τοῦ Πέρου, ὁ φοβερός, του ἀντίζηλος, ὁ αἱμοβόρος ληστὴς Μανοῦσο, εἶχε θριαμβεύσει.

Ὁ Πέρος, δὲν ἦτο δυνατὸν ν' ἀντεπεξέλθῃ ἐναντίον τριῶν. Ἀλλὰ καὶ νὰ ἤθελε ν' ἀντισταθῇ δὲν μποροῦσε. Μιὰ σφαῖρα τὸν εἶχε πληγώσει στὸ δεξὶ μπράτσο καὶ τὸν εἶχε καταστήσῃ ἀνίκανο γιὰ κάθε ἀντίστασιν.

Σὰν τὸ πληγωμένο λιοντάρι ἐμούγκριζε ἐκεῖ στὴν ἀκροθαλασσιὰ κι' ἄφριζε ἀπὸ τὸ πεῖσμα του, ἀλλὰ τίποτε δὲν μποροῦσε νὰ κάνῃ.

Η ΩΡΑΙΑ ΚΡΙΝΟΥΛΑ, ΕΡΩΜΕΝΗ ΤΟΥ ΠΕΡΟΥ ΤΟΥ ΤΡΟΜΕΡΟΥ

Βαστῶντας σφιχτὰ τὸ πληγωμένο του μπράτσο ἐπροχώρησε ὡς τὸ σπίτι τοῦ Γκίκα, κ' ἐκτύπησε τὴ πόρτα.

Τὸ σπίτι τοῦ Γκίκα, ἦταν ἀνάστατο. Ὅλοι ἐκεῖ μέσα θρηνοῦσαν, ἔβριζαν, κι' ἐφώναζαν

Γιατί, Θεέ μου, μᾶς ἐφύλαγες αὐτὸ τὸ πικρὸ ποτῆρι γιὰ τὰ γεράματα μας ;

— Δὲν λυπήθηκες, παιδί μου, τὴ γρηὰ μάννα σου ; Καλλίτερα νὰ πέθανα παρὰ νὰ σὲ χάσω, παιδί μου.

Ὁ γέρο Γκίκας μοιρολογοῦσε τὴν κόρη του τὴν Κρινούλα ποὺ τὴν εἶχε χάσει ἔτσι ξαφνικά.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἐνεφανίσθη ὁ Πέρος.

Ὁ Γκίκας μόλις τὸν εἶδε τὰ ἔχασε πειά. Δὲν τοῦ ἔφθανε ἡ συμφορὰ ποῦ ἔχασε τὴν κόρη του τὴν μονάκριβη, παρὰ ἐρχόνταν τώρα καὶ νὰ τὸν ληστέψουν.

Ὁ Πέρος, κατάλαβε τὸν φόβον του καὶ τοῦ εἶπε :

— Μὴ φοβᾶσαι, γέρο Γκίκα. Τὴν κόρη σου τὴν Κρινούλα ἐγὼ τὴν ἔκλεψα . . .

Ὁ Γέρο Γκίκας ἄρπαξε ἕνα μαχαῖρι καὶ ἑτοιμάσθη νὰ ἀντιστῇ ἐναντίον τοῦ πειρατοῦ, ὁ Πέρος ὅμως τὸν ἀναχαίτισε :

— Στάσου, σταυροπατέρα, τοῦ εἶπέ. Ἂν ἐσὺ ἔχασες τὴν κόρη σου ἔχασα κι' ἐγὼ τὴν ἀγαπητικιά μου . . Τώρα ὅμως σοῦ κάνω ὅρκο πὼς δὲ θὰ ξαναγυσίσω ζωντανὸς στὸ Φάληρο ἂν δὲν πάρω πίσω τὴν Κρινούλα . . .

— Ποιὸς τὴν ἐπῆρε ; ἀνέκραξεν ὁ πατέρας τῆς Κρινούλας . . .

— Μοῦ τὴν ἐπῆραν μέσα ἀπ' τὴν ἀγκαλιά μου, τὴν ὥρα ποὺ ἐνόμιζα ὅτι ἡ Κρινούλα ἦταν πειὰ δική μου.

— Σοῦ τὴν ἐπῆραν ; Μὰ ποιὸς σοῦ τὴν ἐπῆρε ;

— Ὁ Μανοῦσος . . . Ἀλλοίμονο του ὅμως ἂν καὶ

(Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 2 ΣΕΛΙΔΑ)

ΟΙ ΠΕΙΡΑΤΑΙ ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΚΑΙ ΡΩΜΑΝΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛΙΔΟΣ

μιὰ τρίχα ἀπ' τὸ κεφάλι τῆς Κρινούλας πειραχθῇ Ἀλλοίμονό του.

Ὁ Γκίκας ἐσκέπτετο.

—Μὴ μ' ἀδικῇς. ἐξηκολούθησε ὁ Πέρος Σκέψου πῶς κ' ἐσὺ στὰ νιάτα σου ἀγάπησες κάποτε.

Ὁ ἔρωτας δὲν εἶναι ἁμαρτία. Ὅτι ἔκανα δὲν τῶκανα γιὰ κακό γιὰ τὴν εὐτυχία τῆς Κρινούλας τῶκανα....

Ἔ, γέρα Γκίκα. Καὶ στὴν καρδιὰ ἑνὸς ληστῆ μπορεῖ κανεὶς νὰ βρῇ κἄτι ἀπὸ τὸν κόσμον τοῦ Θεοῦ. Δὲν σοῦ λέω ἄλλο. Τώρα φεύγω καὶ καλὴν ἀντάμωσι, Ἢ μὲ τὴν Κρινιὼ θὰ γυρίσω ἢ νεκρός.

—Τοὐλάχιστον νὰ μᾶς τὴν φέρῃς πίσω, ἔκανε ἡ μητέρα της.

—Θα σοῦ τὴν φέρω κυρὰ Γκίκενα, ἀπάντησε ὁ πειρατής.

—Ἔ, παιδάκι μου, ἂν μοῦ τὴν φέρῃς,θάσε συχωρήσω κ' ἐγὼ καὶ θὰ σὲ κάνω παιδί μου.

Καὶ ὁ Πέρος ὥρμησεν ἔξω τρέχοντας πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς Κρινούλας.

*
* *

Ὁ Μανοῦσος ἔφερε τὴν Κρινούλα σ' ἕνα Τουρκικὸ ἀτμόπλοιον ποῦ ἐπερόμενε πίσω ἀπὸ τὴν Καστέλα. Τὸ ἀτμόπλοιον ξεκίνησε ἀμέσως δι' ἄγνωστον διεύθυνσιν.

Κατα τὸν πλοῦν τοῦ πλοίου ὁ Μανοῦσος, ἔκφρων, ἀπὸ τὸ πάθος, ἐζήτησε νὰ τὴν ἀποκτήσῃ διὰ τῆς βίας.

Ἡ Ἑλληνοπούλα, ὅμως, ἦτο γενναία. Εἰς τὸ στῆθός της, εἶχε κρυμμένο ἕνα μαχαῖρι ἀπὸ τὸ ὁποῖον δὲν ἠννόει νὰ ἀποχωρισθῇ

Μόλις δὲ εἶδε τὴν κακοῦργον ἐπίθεσιν τοῦ Μανούσου καὶ ἀντελήφθη τοὺς σκοποὺς του, ἔβγαλε τὸ μαχαῖρί της, καὶ τὸν ἐφόνευσεν, ἔρριψε δὲ τὸ πτῶμά του, εἰς τὴν θάλασσαν χωρὶς κανεὶς νὰ τὴν ἀντιληφθῇ.

Ὁ πλοίαρχος δὲν τὴν ὑποπτεύθη διόλου διὰ τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ Μανούσου. Ὅταν, ὅμως, ἔμεινε μόνος μὲ τὴν πολύτιμον ἐπιβάτριάν του, ἐσκέφθη νὰ κάμῃ μὲ αὐτὴν τὴν τύχην του.

Ἔστρεψε τότε πρῴραν πρὸς τὴν Ἀλεξάνδρειαν μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ τὴν πωλήσῃ ὡς σκλάβαν.

Τὴν Κρινούλα τὴν ἠγόρασεν ἀντὶ δύο χιλιάδων λιρῶν εἷς Ἰταλὸς τυχοδιώκτης, ὀνόματι Λορέντζος, ὁ ὁποῖος τὴν ὡδήγησε με ἡσυχίαν εἰς τον οἰκόν του, ἀφοῦ τὴν ἐβεβαίωσε μεθ' ὅρκου ὅτι τὴν ἠγόρασε διὰ να τὴν ἀπελευθερώσῃ καὶ τὴν ἐπιστρέψῃ εἰς τοὺς γονεῖς της.

Ἡ Κρινούλα κατάκοπος, ἐξηντλημένη, συγκεκινημένη, ὅπως ἦτο, ᾐσθάνετο ὄντως τὴν ἀνάγκην ἀναπαύσεως, μόλις ὡδηγήθη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Λορέντζου, ὅπου τὴν ἄφῆκε εἰς ἕνα κοιτῶνα.

Δι' αὐτό, ἀφοῦ παρέμεινεν ἀρκετὸν ἐπὶ μιᾶς βελουδίνης ἕδρας ἐσηκώθη, ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ κοιτῶνος καὶ εἰσῆλθεν εἰς ἄλλον θάλαμον ἐπι πλωμένον ἐπίσης μεγαλοπρεπῶς.

Μία κλίνη, μυθώδους ὄντως ἀξίας, καλυπτομένη ἀπὸ διαφανῆ λεπτὰ παραπετάσματα, ἐξαρτώμενα ἀπὸ οὐρανὸν ὁλόχρυσον εὑρίσκεὐο εἰς τὰ βάθη τοῦ κοιτῶνος.

Ἡ Κρινούλα ἐβεβαιώθη ὅτι τὸ μόνον ὅπλον της, ἡ μάχαιρα μὲ τὴν ὁποίαν ἐφόνευσε τὸν Μανοῦσον, εὑρίσκετο πάντοτε εἰς τὴν θέσιν του καὶ τελείως ἀσφαλὴς τώρα, οὐδὲν καὶ οὐδένα φοβουμένη, κατεκλίθη ἐπὶ τῆς ἁπαλωτάτης καὶ μαλθακωτάτης ἐκείνης κλίνης, καὶ ἀπεκοιμήθη ὑπὲρ τὰς δύο ὥρας . . .

Ὅταν ἐξύπνησεν, ἐπλησίαζεν ἡ μεσημβρία. Κατῆλθε τότε ἐν σπουδῇ τῆς κλίνης, ἐξῆλθε τοῦ κοιτῶνος, εἰσῆλθεν εἰς τὸν πρῶτον θάλαμον, καὶ ἐσήμανεν ἕνα κώδωνα, τὸν ὁποῖον τῆς εἶχεν ὑποδείξει ὁ Λορένιζος,

Μία θύρα ἀόρατος μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ἐφάνη τότε ἀνοιγομένη μέσα εἰς τὰς γλυφὰς καὶ τὰ χρυσώματα τῶν τοίχων. Καὶ μία θεραπαινὶς μαύρη, προφανῶς νέα, εἰσῆλθεν, ὑπεκλίθη καὶ ἀνέμεινεν.

— Τί εἶσαι σύ; τὴν ἠρώτησεν ἡ Κρινούλα.

— Σκλάβα σου, κυρά μου,

Πῶς σὲ λέγουν;

— Ἀζίρα.

— Πῶς ἔτυχε νὰ γνωρίζῃς τὰ Ρωμέϊκα ἐσύ;

— Ἤμουν στὴν ὑπηρεσία μιᾶς χανούμισσας, ποὺ ὁ πασσᾶς της ἔμεινε πέντε χρόνια στὰ μέρη τὰ δικά μας.

— Ἔχεις πολὺν καιρὸν ποὺ ὑπηρετεῖς ἐδῶ — Σ' αὐτὸ τὸ ἀρχοντικό;

— Ναί.

— Ὄχι ἦρθα πρὸ μιᾶς ὥρας μονάχα.

— Πρὸ μιᾶς ὥρας; Γιατί;

— Μοῦ εἶπαν θὰ μπῶ στὴ δούλεψι μιᾶς ὡμορφης κυρᾶς. Καὶ δὲν εἶχαν ἄδικο. Εἶσαι ἀληθινὰ πολὺ ὡμορφη.

— Ἄκουσε με Ἀζίρα . . .

— Ἀκούω κυρά μου . . .

— Καὶ σὺ κ' ἐγὼ σ' αὐτὸ τὸ σπίτι εἴμεθα ξέναις, Ἂς ἀγαπᾶ ἡ μιὰ τὴν ἄλλη. Θέλεις;

— Ὢ, ναί, κυρά μου!

— Καλά. Ἡ συμφωνία αὐτὴ εἶναί ἀρκετὴ ἐπὶ τοῦ παρόντος. Πῶς τὸν λένε τὸν κύριο τοῖ σπιτιοῦ ἐδῶ;

— Λορέντζο . . .

— Λοιπόν· πήγαινε νὰ τὸν παρακαλέσῃς ἐκ μέρους μου νὰ ἔλθῃ ἐδῶ . . .

Ἡ Ἀζίρα παραδόξως δὲν ἐκινήθη ἀπὸ τὴν θέσιν της.

— Ἄκουσες Ἀζίρα;

— Ἄκουσα, κυρά μου.

— Πήγαινε λοιπόν!

— Ἀλλοίμονο! Τὴν πρώτη προσταγὴ ποὺ μοῦ δίνεις δὲν εἶμαι εἰς θέσιν νὰ τὴν ἐκτελέσω . . .

— Καὶ γιατί;

— Μᾶς ἔχουν κλειδωμέναις κυρά μου.

— Κλειδωμέναις!

— Μάλιστα. Ὅλαις ἡ θύραις εἶνε κλειδωμέναις καὶ τὰ κλειδιὰ εἶνε παρμένα. Μέσα στῆς τέσσαραις κάμαραις ποὺ εἶνε τριγύρω ἄπο τοῦτο τὸ σαλόνι. μποροῦμε νὰ πηγαίνουμε καὶ νὰ ἐρχώμεθα. Ἔξω ὅμως δὲν μποροῦμε νὰ βγοῦμε.

— Μὰ γιατί;

— Δὲν ξέρω, κυρά μου

— Περίεργον! ἐψιθύρισεν ἡ Κρινούλα.

Ἐσκέφθη ὅμως, ἀνεμνήσθη τῶν εὐγενῶν τρόπων καὶ τῶν ὑποσχέσεων τοῦ σωτῆρος καὶ ἐν πλήρει πεποιθήσει.

— Ἀδύνατον! εἶπε κἄποια προφύλαξις. ποὺ θὰ ἔχῃ βέβαια τὸν λόγον της, τὸν ὁποῖον θὰ μάθω . .

Ἡ Ἀζίρα προκειμένου νὰ προδώσῃ τὰ μυστικὰ τοῦ κυρίου της ᾐσθάνθη κάποιον φόβον καταλαμβάνοντα αὐτήν. Τὸν φόβον μήπως ὁ Ἰταλός, κρυμμένος κἄπου, ἤκουεν ὅσα ἔλεγον αἱ δύο γυναῖκες.

Καὶ προφυλάξεις τινὰς ἀπαραιτήτους λαμβάνουσα, ἐξήτασε τὸ δωμάτιον εἰς ὅλας τὰς σκιερὰς γωνίας, τὸν διάδρομον ἔξω, τὰς παρακειμένας αἰθούσας.

Ἐβεβαιώθη οὕτω ὅτι ἦσαν ἐντελῶς μόναι καὶ κίνδυνος κανεὶς δὲν ὑπῆρχεν.

— Ἄκουσε λοιπόν, κυρά μου εἶπεν ἡ μαύρη πλησιάζουσα τὴν Κρινούλα, Ἄκουσε τί θὰ γείνῃ ἀπόψε

Ἐκάθισε πλησίον της καὶ τῆς εἶπε:

— Τώρα σὲ λίγο, θὰ περάσῃς μέσα στὴν κάμαρά σου να κοιμηθῇς . . .

— Ναί.

— Θὰ κλειδώσῃς τὴν θύρα σου καὶ θὰ πέσῃς στὸ κρεββάτι σου ἥσυχη καὶ ξένοιαστη.

— Βέβαια.

— Τὴν ὥρα ὅμως κοὺ θ' ἀποκοιμηθῇς, ὁ Λορέντζος θὰ ἔρθῃ ἐδῶ.

— Ἃ λοιπόν;

— Καὶ ἀπὸ ἐδῶ θὰ περάσῃ μέσα στὴν κάμαρά σου.

— Πῶς; Ἀφοῦ θὰ ἔχω κλειδωμένα;

— Θὰ ἔχῃς κλειδωμένα τοῖ κάκου.

— Γιατί;

Ἡ κλειδωνιὰ θὰ εἶνε χαλασμένη καί τὸ κλειδὶ δὲν κάνει τίποτε.

Ὁ Λορέντζος θὰ τὴν ἀνοίξῃ γρήγορα γρήγορα καὶ χωρὶς θόρυβο μάλιστα

— Ἃ! τὸν πονηρόν. Εἶμαι βέβαιος, Ἀζίρα ὅτι αὐτὸς ἔχει χαλάσει ἐπίτηδες τὴν κλειδωνιάν.

— Ναί, ἐπίτηδες , , ,

— Λοιπὸν θὰ μπῇ μέσα , . .

— Ἐσὺ τότε κυρά μου, θὰ κοιμᾶσαι βαθειὰ καὶ δὲν θὰ ξυπνήσῃς.

— Γιατί;

— Δὲν θὰ ξυπνήσῃς, ὅσο θόρυβο κι' ἂν κάνῃ ὁ Λορέντζος.

— Μὰ γιατί;

— Γιατί . . . Ἤπιες ἀπὸ κεῖνο τὸ σερμπέτι τὸ δροσιστικό;

— Ναί

— Ἀλλοίμονος σου, κυρά μου, λοιπόν.

— Γιατί;

— Ἤπιες ὑπνωτικό. Ὁ ἴδιος ὁ Λορέντζος τὸ ἔρριξε μέσα. Αὐτὸ τὸ ὑπνωνικὸ θὰ κάνῃ τὴν ἐνέργειά του κατὸ τὰ μεσάνυχτα Ἐκείνη τὴν ὥρα, κυρά μου, ὅπου καὶ ἂν εἶσαι, ὅ,τι καὶ ἂν κάνῃς, θ' ἀποκοιμηθῇς. Τὸ λογικό σου στὴν ἀρχὴ θὰ παύσῃ νὰ δουλεύῃ

Μιὰ γλυειὰ ζάλη θὰ σοῦ ἔρθῃ ἔπειτα. Τὰ μάτιά σου θ' ἀρχίσουν νὰ βλέπουν θαμπά. Τὰ χέρια σου θὰ παραλύσουν; Τὰ πόδια σου θὰ κοποῦν, καὶ θὰ βυθισθῇς σὲ ἕναν ὕπνον, ποὺ δὲν θὰ αἰσθάνεσαι τίποτε . . .

Ἡ Κρινούλα εἶχε γίνῃ κάτωχρος.

Τὴν νέαν αὐτὴν περιπέτειαν κατά τῆς ὁποίαν μάλιστα δὲν ἠδύνατο ν' ἀμυνθῇ, δὲν τὴν ἐπερίμενε διόλου.

Ἔβλεπε τώρα, ὅτι μὲ τὸ ναρκωτικόν, μὲ τὸ ὁποῖον τόσον ἐπιτηδείως τὴν ἐπότισεν ὁ Ἰταλός, πᾶσα ἀντίστασι., πᾶσα ὑπεράσπισις τῆς τιμῆς της καὶ πᾶσα ἄμυνα ἦσαν πράγματα ἐντελῶς ἀδύνατα.

Χωρὶς νὰ τὸν φαντάζεται κἂν εὑρέθη αἴφνης εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ φαύλου ἐκείνου ἀνδρός, ὁ ὁποῖος μετῆλθε τὰ ἀτιμότερα τῶν μέσων, διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῶν βδελυρῶν σκοπῶν του!

— Ἀζίρα μοὺ . , .

— Κυρά μου . . .

— Μὲ ἐτρόμαξαν τὰ λόγια σου αὐτά.

— Γιατί;

— Μ' ἐρωτᾶς . . . Μὰ ἀναίσθητη καθὼς θὰ εἶμαι, δὲν θὰ ἠμπορέσω νὰ ὑπερασπισθῶ . .

— Θέλεις νὰ πῇς ὅτι δὲν θὰ μπορέσῃς νὰ κάνῃς τίποτε γιὰ νὰ πάθῃς ὅσο πρέπει νὰ πάθῃς προτήτερα;

— Ναί.

— Γιατὶ ἔχῃς πιῇ τὸ ὑπνωτικό, καὶ θὰ εἶσαι βυθισμένη στὸν ὕπνο καὶ τὴν ἀναισθησία;

— Ναί . . . ναί . . .

— Ἡσύχασε κυρά μου.

— Νὰ ἡσυχάσω; Ἀλλὰ πῶς νὰ ἡσυχάσω, Ἀζίρα μου;

— Ἐγώ,κυρά μου, ἔχω λάβει ὅλα τὰ μέτρα μοῦ. Πάντα ἔλεγα ὅτι ἠμπορούσαμε νἄρθουμε σὲ μιὰ συνεννόησι οἱ δύο μας καὶ ἐφρόντησα ὥστε νὰ εἰμπορῶ νὰ σὲ βοηθήσω ὅταν ἀπεφασίζετο νὰ βοηθήσῃ ἡ μιὰ τὴν ἄλλη.

— Νὰ μὲ βοηθήσῃς; Μὰ πῶς;

— Ἔχω τὸ μέσον νὰ ἐξουδετερώσω τὴν ἐνέργειαν τοῦ ὑπνωτικοῦ;

— Σύ!

— Ναί!

— Ὢ καλή μου Ἀζίρα! Πῶς λέγε μου γρήγορα· πῶς;

— Θὰ σοῦ δώσω νὰ πιῇς κἄτι τι ποὺ εἶνε ἕλα κι' ἕνα. Ὅταν πιῇς ἀπὸ τὸ πιοτὸ αὐτό, ὕπνος δὲν θὰ σοὔρθῃ παρα ὕστερα ἀπὸ εἴκοσι ἢ τριάντα ὥραις. Ἔτσι ὅταν ἔρθῃ ὁ Λορέντζος στὴν κάμαρά σου ἐσὺ θὰ κάνῃς τὴν κοιμισμένη, ἀλλὰ δὲν θὰ κοιμᾶσαι.

Καὶ ὅταν τὸν ἰδῇς ὅτι πέφτει σιμά σου, τότε ἀνοίγεις τὰ μάτια σου, σηκώνεσαι, καὶ ὕστερα πιὰ τὰ καταλαβαίνεις καὶ μονάχη σου Δὲν πιστεύω δὰ νὰ εἶναι ἀνάγκη νὰ σοῦ τὰ πῶ ἐγὼ . . . Ἀρχίζεις τὰ κλάμματα, τὰ παρακαλετά, σιγὰ·σιγὰ πέρνεῖς θάρρος, κάνεις νάζια καὶ εἰς τὸ μεταξὺ αὐτὸ ζητᾶς . . .

— Κ' ἐκεῖνος.

— Ἀπὸ σένα, ἀπὸ τὰ νάζια σου, ἀπὸ τὰ καμώματά σου ἀπὸ τῆς ματιαῖς σου καὶ τὰ λόγια σου ἐξαρτᾶται νὰ σοῦ δώσῃ ὅ,τι τοῦ ζητήσῃς. Πρὸ πάντων ἕνα πρᾶγμα φρόντισε..

— Ποιό

— Νὰ τὸν κάνῃς νὰ πιστέψῃ ὅτί τὸν ἀγαπᾶς, Ἐπίστεψεν ἕνα τέτοιο πρᾶγμα ἐκεῖνος; Ἔκανες τὴν τύχη σου ἐσύ . . .

— Σ' εὐχαριστῶ. Ἀζίρα μου. Καὶ τώρα γρήγορα. Δός μου νὰ πιῶ τὸ ἀντιφάρμακον, Τὸ θαυμάσιον καὶ σωτήριον ποτό σου.

— Πῶς βιάζεσαι.

— Ναί , . . ναί . . . βιάζομαι! Γιὰ σκέψου τί ἠμπορεῖ νὰ χάσουμε λοιπόν . . .

— Ἔχουμε καιρόν . . .

— Ἂς ἔχουμε . . , Δός μου νὰ πιῶ . . .

— Ἂς εἶνε· Δὲν τὸ ἔχω μαζί μου. Τὸ ἔχω κρύψη στὰ βάθη ἑνὸς κιβωτίου ποὺ ἔχω τὰ πράγματά μου μέσα. Πηγαίνω νὰ σοῦ τὸ φέρω.

Καὶ ἡ Ἀζίρα ἐσηκώθη καὶ κατηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν.

Ὑπεχώρησε ὅμως ἔντρομος.

Ἡ θύρα . . . ἐνῷ χρόνῳ ἐγίνετο ἡ συνομιλία των, ἤνοιξεν ἀθορύβως, ὁ Ἰταλὸς Λορέντζος προέβαλε τὴν κεφαλήν του, καὶ παρηκολούθησε τὴν συνομιλίαν τῶν γυναικῶν.

Καὶ τὰ εἶχεν ἀκούσει ὅλα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΑΡΜΕΝΗ

ΥΠΟ LID

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ Φεϊζῆ ἀπεδέχθη τὴν πρότασιν,καὶ ἐντὸς δύο ἐτῶν νέα θαυμασία ἔπαυλις εἶχεν ἐγερθῇ πλησίον τῆς παλαιᾶς εἰς τὴν ὁποίαν ἐγκατεστάθη μετὰ τῶν τριῶν συζύγων του.

Ἡ νέα ἔπαυλις συνεκοινώνει μετὰ τῆς παλαιᾶς διὰ κήπου θαυμασίου, ὅστις ὠφείλετο εἰς τὴν καλαισθησίαν τῆς Τζεμιλὲ καὶ τοῦ Μπεσὶμ πασσᾶ. Τὰ δένδρα, ἅτινα εἶχον φυτεύσει τότε, εἶχον καταστῆ ἤδη πελώρια διὰ τῆς δαψιλοῦς καλλιεργείας, ἐπεξετείνοντο δὲ κλιμακοειδῶς εἰς ἀρκετὸν ὕψος ἐπὶ τῶν κλιτύων τοῦ ὑψώματος, καθιστῶντα οὕτω τὴν θέσιν τοῦ κήπου μαγευτικωτάτην.

Ἡ μεταξὺ τῶν δύο ἐπαύλεων, τῆς παλαιᾶς καὶ τῆς νέας, ἀπόστασις ἦτο ἐλαχίστη, οὕτως ὥστε μετά τινα βήματα ἐν τῷ κοιπῳ εὑρίσκετό τις ἀμέσως πρὸ ἑνὸς διαδρόμου, ὅστις ὡδήγει εἰς τοὺς θαλάμους τοῦ γυναικωνίτου, κατοικίας προσφιλοῦς τῆς παλαιᾶς Σουλτάνας.

Ὁ διάδρομος ἐκεῖνος, διὰ τὰς θερινὰς ἰδίως ὥρας, ἦτο ἀπολαυστικώτατος τόπος ἀναψυχῆς. Ἐκ τοῦ ἑνὸς μέρους ἄφινε νὰ φαίνεται ἡ πυκνὴ πρασινάδα τῶν δένδρων, ἐκ τοῦ ἑτέρου ἤνοιγε εἰς τὸν ὀφθαλμὸν ἕνα ὁρίζοντα θαυμάσιον, περιλαμβάνοντα οὐρανὸν καὶ θάλασσαν, ἁμιλλωμένους εἰς τὴν φωτεινὴν κυανὴν ἀναύγειαν καὶ πλαισιοῦντας ἁπαλῶς ἑκατέρωθεν τὸ μέρος τῆς εὐρωπαϊκῆς καὶ ἀσιατικῆς ἀκτῆς τοῦ Βοσπόρου.

Καθ' ἃς ἡμέρας διεδραματίσθησαν ἐν τῷ Γιλδὶζ αἱ τρομεραὶ σκηναὶ ποὺ ἀφηγήθημεν ἐκτενῶς εἰς τὸ προηγούμενον μέρος τῆς παρούσης διηγήσεως ὁ Φεϊζῆ βέης ἀπεσπασμένος παρὰ τῇ ἐπιτελικῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Στραταρχείου, εὑρίσκετο μὲ ἐμπιστευτικὴν ἐντολὴν παρὰ τῷ Βαλῇ τῆς Θεσσαλονίκης ἀναχωρήσας ἕνα περίπου μῆνα πρότερον.

Τοιουτοτρόπως τὴν ἐπομένην πρωΐαν ἀπὸ τοῦ φόνου τῆς Χαϊδίν, περὶ τὴν 10ην ὥραν, αἱ τρεῖς γυναῖκες εἶχον κατέλθει εἰς τὸ κῆπον, ἐκεῖθεν δὲ βαθμηδὸν προσελκυθεῖσαι ὑπὸ τὴν θέσιν τῆς ἠρέμου θαλάσσης τοῦ Βοσπόρου, ποὺ ἔλειχεν ἠρέμα καὶ ἐρωτύλως τὰ θεμέλεια τῆς παλαιᾶς ἐπαύλεως, εἶχον κρατηθῇ ἐκ τῆς ὀσφύος ἀλυσοειδῶς καὶ ἐκάθηντο ἔναντι τοῦ ἀνοίγματος τοῦ ἐξώστου ἐπὶ εὐρέος ἀνακλίντρου.

Αἱ τρεῖς ὀδαλίσκαι ἀπετέλουν τρεῖς τόπους καλλονῆς ἐντελῶς διαφόρους.

Ἡ πρεσβυτέρα ἦτο περίπου εἴκοσι ἐτῶν, μελαχροινὴ μᾶλλον ἀλλὰ γλυκυτάτης φυσιογνωμίας καὶ τείνουσα πρὸς τὴν νωχελῆ ἐκείνην εὐσαρκείαν τοῦ ἀνατολικοῦ τύπου. Οἱ ὀφθαλμοί της, μαῦροι καὶ εὐμεγέθεις, περιεκυκλοῦντο γύρωθεν ὑπὸ τεφρᾶς στεφάνης ποὺ ὑπέσχετο εἰς τὸν θεατὴν των τὴν πλήρη μύησιν εἰς ὁλόκληρον τὸ μυστήριον τῆς ἀνατολικῆς ἡδυπαθείας. Ἐκαλεῖτο Ἐλμάζ, καὶ ἦτο ἡ συμβουλεύουσα τὸν ἀξιωματικὸν εἰς τὴν ζήτησιν τῆς πατρικῆς ἀδείας διὰ τὴν μετασκευὴν τῆς ἐπαύλεως.

Αἱ δύο ἄλλα ὀδαλίσκαι ἐφαίνοντο νεώτεραι τὴν ἡλικίαν.

Ἡ Γκιουζὲλ ξανθὴ καὶ λεπτή, προσήγγιζε μᾶλλον πρὸς τὸν εὐρωπαϊκὸν τύπον, καὶ ὡς εἶχε βεβαιώσει ὁ μεσιτεύσας εἰς τὴν εἰσαγωγήν της εἰς τὸ χαρέμιον τοῦ νεαροῦ μπέη, διὰ τὴν γέννησίν της εἶχε συνομολογηθῇ ἰδιαιτέρα ἀγγλοτουρκικὴ συμμαχία.

Ἐν τούτοις, ἐὰν παρέλαβε τὴν κόμην καὶ τὴν λευκότητα τοῦ δέρματος ἐκ τοῦ Ἄγλου πατρος, οὐχ ἧττον δὲν ὑστέρησε καὶ εἰς τὴν μητρικὴν κληρονομίαν, παραλαβοῦσα παρὰ τῆς Ὀθωμανίδος μητρὸς δύο εὐμεγέθεις καὶ ἀμυγδαλωτοὺς ὀφθαλμούς, διατηροῦντας εἰς θελκτικὸν συνδυασμὸν τὸ μαῦρον τῆς Κιρκασίας μετὰ τοῦ κυανοῦ τῆς Ἀλβιῶνος. Τὸ σῶμά της ὑψηλὸν μᾶλλον καὶ εὐλύγιστον, ἀπολῆγον κάπως πρὸς τὸ ἰσχνόν, ἀλλὰ τοσοῦτον, ὥστε νὰ καθίστανται αἰσθητότεραι εἰς τὸν ὀφθαλμὸν αἱ καμπυλότητές του.

Δὲν θὰ ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ ἐγγυηθῇ πόσην ἡ Ὀθωμανὶς ἢ ὁ Ἄγγλος κατέβαλον πονηρίαν, διὰ νὰ παραδώσουν εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ νεαροῦ μπέη μετὰ δέκα καὶ ὀκτὼ περίπου ἔτη τὸ παράδοξον τοῦτο πλάσμα. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ θὰ ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ βεβαιώσῃ, εἶνε ὅτι ἡ φύσις κατέβαλεν ὁλόκληρον τὴν πονηρίαν της πρὸς συνδυασμὸν τῶν θελγήτρων τῆς νεαρᾶς Γκιουζέλ. Ἐσυνδύασε τὸ εὔσαρκον μὲ τὸ λιπόσαρκον καὶ τὸν ἔβενον μὲ τὸν χρυσόν.

Ἡ τρίτη ἦτο ἀκόμη νεωτέρα, ἴσως κατὰ ἓν ἔτος τῆς Γκιουζέλ.

Ἡ Ἐμινὲ ἦτο γνήσιος τύπος Κιρκασίας. Μαύρη κόμη, μαῦροι ὀφθαλμοὶ μαῦροι ὀφρεῖς, μαῦραι βλεφαρίδες. Λευκὸ δέρμα, λευκοὶ ὀδόντες. Ἐρυθρὰ χείλη, ἐρυθροὶ ὄνυχες. Εὐρέα στήθη, εὐρεῖς λαγόνες. Μικρὸν στόμα, μικραὶ χεῖρες, μικροὶ πόδες.

Ἐκ τούτων ἡ Ἐλμὰζ ἐγέλα ἡδέως καὶ ἀθορύβως· ἡ Γκιουζὲζ ἐγέλα θορυβωδῶς καὶ ἀνησύχως· ἡ δὲ Ἐμινὲ ἐπροτίμα νὰ συστέλλῃ πλειότερον τὰ χείλη εἰς φίλημα, παρὰ νὰ διαστέλλῃ αὐτὰ εἰς γέλωτα.

Τοιοῦτοι ἦσαν οἱ τρεῖς διάφοροι τύποι τῶν συζύγων τοῦ ἐγγόνου τῆς Τζεμιλέ, ὁ ὁποῖος εἰς τὴν ἐκλογήν αὐτῶν εἶχεν ἐπιδείξει ἀληθῶς ἀξιέπαινον καλαισθησίαν.

Φαίνεται ὅμως ὅτι ὁ νεαρὸς Ὀθωμανὸς Εὐπατρίδης, δὲν εἶχε θεωρήσει ἐπαρκῆ τὴν συλλογὴν ταύτην εἰς καλλονήν, καὶ εἶχεν ἐπεκτείνει ἀπὸ τινος χρόνου τὴν ἔρευνάν του πολὺ περαιτέρω τοῦ χαρεμίου του.

Αἱ ἔκλεκται του πολὺ σπανίως ἔβλεπον αὐτὸν κατὰ τὰς νύκτας, προφασιζόμενος δὲ ὅτι ἦτο ἀπησχολημένος εἰς ὑπηρεσίας ἐκτάκτους, ὁσάκις αὗται παρεπονοῦντο διὰ τὰς ἀπουσίας του ἐπηύξανε βαθμηδὸν τὸν χρόνον τῶν ἀπουσιῶν του εἰς βαθμὸν καθιστάμενον ἀφόρητον καὶ διὰ τὰς τρεῖς.

Ἡ κοινὴ αὕτη στενοχωρία ὑπῆρξεν αἰτία νὰ συνδέσῃ τὰς χαριέσσας καὶ νεαρὰς ταύτας γυναῖκας διὰ κοινῆς συμπαθείας καὶ στενωτάτης φιλίας.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΧΡΗΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΥ

ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΥΠΟ ΙΩΑΝΝ. ΚΟΝΔΥΛΑΚΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ οἰκοδέσποινα κατ' ἀρχὰς ἔκαμε φορφασμὸν καὶ ἐκινήθη διὰ νὰ ἀπέλθῃ, ἀλλ' ἔπειτα μετανόησα, ἐστράφη πρὸς τὴν νεάνιδα. ἥτις, κάθιδρως ἐκ τῆς ἀγωνίας, ἵστατο μὴ τολμῶσα νὰ ὑψώσῃ τὸ βλέμμα πρὸς αὐτήν. Καὶ ἀφοῦ τὴν παρετήρησεν ἐπί τινας στιγμὰς ἄφωνος, τῆς εἶπε:

—Δὲν μοῦ λὲς τί ἔχεις;

—Τίποτε, κυρία, ἀπήντησεν ἡ νεάνις, χωρὶς νὰ ὑψώσῃ τοὺς ὀφθαλμούς... Κ' ἐγὼ δὲν ξέρω.

Ἡ κυρία Βουνέκα τὴν παρετήρησεν ἀκόμη ἐπί τινας στιγμάς, μεθ' ὃ εἶπε:

—Βρέ, μὴν εἶσαι.... γκαστρωμένη;

Ἡ νεᾶνις ἐχαμήλωσε περισσότερον τὴν κεφαλήν, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ. Συγχρόνως δὲ ἤρχισαν τὰ δάκρυά της νὰ τρέχωσι.

Ἡ κυρία Ἐρασμία συνεταράχθη ὀλίγον, ἀναμνησθεῖσα ἀπώτατόν τι περιστατικὸν τοῦ βίου της ἀνάλογον.

—Καὶ μὲ ποιόν;... ποιὸς σοῦ φταίει; εἶπε μὲ φωνὴν γλυκανθεῖσαν ὑπὸ συγκινήσεως.

Ἡ δὲ νεᾶνις ἐνθαρρυνθεῖσα ἐκ τῆς εὐμενείας, ἣν διέκρινεν εἰς τὸν τόνον τῆς κυρίας, εἶπε:

—Δὲν μοῦ φταίει κανείς, κυρία... Εἶμαι πανδρεμένη...

—Πανδρεμένη! ἐπανέλαβεν ἡ κυρία Βουνέκα μετ' ἀπορίας, Πῶς εἶσαι παντρεμένη κ' ἐμεῖς δὲν ξέρουμε τίποτε;

—Αὐταὶς τῆς ἡμέραις θὰ σᾶς τὸ λέγαμε, ἐψέλλισεν ἡ Μαριώρα.

Ἡ κυρία Ἐρασμία τὴν παρετήρησεν, ὡς ὑποπτεύουσα ὅτι εἶχε παραφρονήσει.

—Θὰ μᾶς τὸ ἐλέγατε!... Καὶ ποῖος εἶνε παρακαλῶ. ὁ εὐτυχὴς σύζυγός σας; Δὲν μποροῦμε νὰ τὸν κατάπληξιν.

—Ὁ κύριος Τέλης.

Ἐὰν ἔπιπτεν ὁ ὑπερκείμενος Λυκαβηττὸς ἐπὶ τῆς οἰκίας της, ἡ κυρία Βουνέκα δὲν θὰ ἐδείκνυε τόσην μάθο με;

— Ὁ Τέλη! ὁ Τέλης!

Καὶ οἱ ἐκ τοῦ θαυμασμοῦ ὑψωθέντες βραχίονές της κατέπεσαν ἐπὶ τῶν μηρῶν της ἀδρανεῖς.

—Δὲν εἶσαι καλά, εἶπε μετὰ στιγμιαίαν σιγήν, προσπαθοῦσα νὰ μειδιάσῃ χλευαστικῶς. Δὲν μοῦ λὲς ἀπὸ πότε σοῦ πέρασε ἡ ἰδέα ὅτι μπορεῖς νὰ κάνῃς χωρατα μαζί μου;

Δὲν χωρατεύω, κυρία, ἀπήντησε μεθ' ἱκανῆς ἀποφασιστικότητος ἡ νεᾶνις Τὴ βραδεια ποῦ πῆγα 'στὸν Πειραιᾶ ἔγεινε ἡ στεφάνωσί μας εἰς τὸ σπίτι μιᾶς χήρας ποῦ τὴν γνωρίζει ὁ Τέλης.

—Τι λές, μωρή, τι λές! εἶπεν ἡ κυρία Ἐρασμία, ἐξαγριουμένη.

Καὶ ἔδραμεν εἰς τὴν οἰκίαν διὰ νὰ καλέσῃ τὸν Τέλην καὶ τὸν ἐρωτήσῃ κατὰ πόσον ἦτο ἀληθὴς ἡ τερατώδης ἀποκαλυψις τῆς ὑπηρετριας Ἀλλ' ἔπειτα ἐνθυμήθη ὅτι ὁ υἱός της εἶχε μεταβῇ εἰς Πόρον, ἄλλως τε κατὰ τοιαύτην ὥραν οὐδέποτε εὑρίσκετο εἰς τὴν οἰκίαν.

Ἀλλ' ἦτο δυνατὸν νὰ εἶνε ἀληθῆ τὰ λεγόμενα ὑπὸ τῆς ἐλεεινῆς ἐκείνης;

Καὶ ἂν ἦσαν ἀληθῆ, δὲν ἔπρεπε νὰ εἶνε ἀληθῆ.

Ἴσως·· ἴσως ἡ ἀδιαθεσία τῆς Μαριώρας ὠφείλετο εἰς τὸν υἱόν της.

Ἀλλὰ τὶ μὲ τοῦτο;

Ἂς ἐπρόσεχεν αὐτή. οἱ ἄνδρες δὲν ἔχουν νὰ χάσουν τίποτε Οὔτε τῆς ἔδιδε δικαίωμα τοῦτο, μιᾶς παληοδούλας ἐκεῖ, μιᾶς πρόστυχης, ἐλεεινῆς

Ἀλλ' ἂν ἦτο ἀληθές, ὅτι ὁ υἱός της τὴν ἐνυμφεύθη κρυφίως.

Πῶς αὐτὴ τὸ ὑπεστήριζε μετὰ τόσης βεβαιότητος;

Μὲ τὴν σκέψιν ταύτην εἰσήρχετο ἐκ νέου εἰς τὸ πλυσταριόν, ἀγρία καὶ φοβερα εἰς βαθμὸν τοιοῦτον, ὥστε ἐὰν τὴν ἔβλεπε τὴν στιγμὴνν ἐκείνην ὁ κ. Βουνέκας διέτρεχεν βέβαιον κίνδυνον νὰ πάθῃ ἐκ συγκοπῆς.

—Νὰ γκρεμισθῇς ἀπ' δῶ ἀμέσως! ἀνεφώνησε δεικνύουσα τὴν θύραν πρὸς τὴν ταλαίπωρον νεάνιδα. Ἔξω ἀχρεία ποῦ πᾶς καὶ βγάζεις τὰ μάτια σου κ' ἔπειτα θέλεις νὰ φορτώσῃς τὴς μπομπές σου στὸ γυιό μου. Κύττα μοῦτρα καὶ θέλει καὶ γαμπρό! Νὰ χαθῇς νὰ χαθῇς, παληογυναῖκα ἐλεεινή! Βρὲ κακομοῖρα δὲν σκέπτεσαι τὴν κακομοιριά σου, παρὰ σοῦ πέρασε ἡ ἰδέα ὅτι μπορεῖς νὰ πάρῃς τὸ γυιό μου; Ἐσὺ βρὲ μιὰ παληοδούλα, μιὰ παληομαμούρα· ἐφαντάσθης ὅτι εἶνε δυνατὸν νὰ σὲ πάρῃ γυναῖκά του ὁ Τέλης μου, ἕνα ἀρχοντόπουλο τῶν Ἀθηνῶν! Φτοῦ νὰ χαθῇς.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ Μαριώρα, καταπλαγεῖσα ἐκ τῆς μανιώδους αὐτῆς ἐπιθέσεως, δὲν ἠδύνατο νὰ κινηθῇ ἡ κυρία Ἐρασμία, ἁρπάσασα αὐτὴν ἀπὸ τὴν κόμην, τὴν εἵλκυσε βιαίως, ἐκτύπησε τὴν κεφαλήν της εἰς τὸν τοῖχον, μεθ' ὃ τὴν ὤθησεν εἰς τὴν αὐλήν, ὅπου ἡ δυστυχὴς νεᾶνις κατέπεσε μετὰ δούπου.

—Ἔξω, βρῶμα, νὰ χαθῇς ἀμέσως νὰ μὴ σὲ βλέπω.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐνεφανίσθη εἰς τὸ ὑπερκείμενον ἐξώστεγον ἡ δεσποσύνη Ἑλένη, μὲ τὴν μεγάλην της μύτην καὶ τὴν ἐπιμήκη ψυχρὰν μορφήν της.

—Τι τρέχει μητέρα; ἠρώτησε.

—Τίποτε, πήγαινε μέσα. Ἑλένη, εἶπεν ἐπιτακτικῶς ἡ μήτηρ. Καὶ ἡ κόρη ἀπεσύρθη εὐπειθῶς.

—Νὰ φύγῃς ἀπὸ τὸ σπίτι μου, γιατὶ ἔχω κορίτσια, ἐπανελάμβανε λυσσωδῶς ἡ ξανθὴ οἰκοδέσποινα μὲ ἀγανάκτησιν ὁσίας Μαρίας ἀναμαρτήτου, καὶ ἐλάκτιζε τὴν ὑπηρέτριαν, ἀπὸ τοὺς ῥώθωνας τῆς ὁποίας ἔρρεεν αἷμα. Τέτοιας ἀτιμίας ἐγὼ δὲν ὑποφέρω εἰς τὸ σπίτι μου.

Καὶ λαβοῦσα μὲ χεῖρα σιδηρᾶν ἐκ νευρικῆς ἐντάσεως, τὸν βραχίονα τῆς νεάνιδος, τὴν ἀνήγειρε χωρὶς δὲ νὰ τὴν ἀφήσῃ, τὴν εἵλκυσεν εἰς τὴν αὔλειον θύραν, ἤνοιξε καὶ τὴν ἐπέταξεν ἔξω, ὡς ῥάκος, μεθ' ὃ ἔκλεισε παταγωδῶς τὴν θύραν.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΩΡΑΙΑ ΚΑΣΣΙΑΝΗ

'Αρ. 22 (*Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου*)

Ὁ 'Ακύλλας ἔσκυψεν ἐπάνω ἀπὸ τὴν Κασσιανὴ καὶ τὴν ἀνεγνώρισε.

— Ἡ Κασσιανή! ἐψιθύρισε.

Ἡ Κασσιανὴ ναί!

Ἡ νέα εἶχε λυποθυμήσει. Ὁ 'Ακύλλας τὴν ἐπῆρε στὴν ἀγκαλιά του καὶ ἐπλησίασε τὰ χείλη του στὰ δικά της.

— Νὰ τὸ φίλημα τοῦ αἰωνίου μας ἀποχωρισμοῦ, εἶπε. Νὰ τὸ τελευταῖο μου χαῖρε σ' ὅλα τὰ ὡραῖα μας ὄνειρα,

Οἱ ἀντερασταὶ

Ὁ 'Ακύλλας κρατοῦσε ἀκόμα στὴν ἀγκαλιά του τὴν Κασσιανὴ κ' ἐσκέπτετο ποῦ ἔπρεπε νὰ τὴν μεταφέρῃ, ὅταν, μέσα στὴν νυχτερινὴ σιγαλιὰ ἤκουσε βήματα. 'Εστράφηκε πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ ἔμεινε κατάπληκτος. Ἡ σελήνη, ποῦ ἤρχιζε νὰ ἀνατέλλῃ, τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐφώτιζε μὲ το λευκό της φῶς τὸν Θεόφιλο, τὸν Αὐτοκράτορα τοῦ Βυζαντ ου,

— Ὁ Αὐτοκράτωρ!

— Ὁ 'Ακύλλας!

Καὶ οἱ δύο ἔμειναν γιὰ λίγες στιγμὲς σιωπηλοί, χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ συγκρατήσουν τὴν ἔκπληξίν των.

Πρῶτος ὡμίλησε ὁ Αὐτοκράτωρ. 'Εσταύρωσε στὸ στῆθος τὰ χέρια του, ἔρριψε βλέμμα ἀπειλητικὸν στὸν 'Ακύλλα καὶ μὲ φωνὴ φοβερὰν τοῦ εἶπε:

— 'Απὸ πότε οἱ στρατηγοί μου ἔγειναν λιποτάκται;

— 'Απὸ τότε ποὺ ὁ Αὐτοκράτωρ τοὺς ἁρπάζει τὴν εὐτυχίαν, ἀπήντησεν ὁ 'Ακύλλας μὲ ὀργή.

— 'Αλλοίμονον, ἀσεβέστατε. Πρὸς τὸν Αὐτοκράτορά σου μιλᾶς ἔτσι;

— Στὸ μέρος αὐτο καὶ στὴν φοβερὰ αὐτὴ στιγμὴ δὲν ὑπάρχουν Αὐτοκράτορες καὶ στρατηγοί. Μπροστὰ στὴν κόρην αὐτὴ ὅλοι γίνονται ἴσο Θεόφιλε, ἐσὺ εἶσαι ἐκεῖνος ποὺ μὲ ἀδίκησες.

Καὶ ὅμως ἐσὺ πρῶτος, ἐγκατέλιψες τὴν κόρη αὐτή. 'Εσὺ πρῶτος ἔδωσες τὸ κακὸ παράδειγμα σ' αὐτὴν ὅταν σχετίσθηκες παρανόμως μὲ τὴν Εἰρήνη, τὴν ὡραία χήρα τοῦ Εὐφημίου.

— Ὁ Αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου ψεύδεται τὴν στιγμὴν αὐτήν, ὅπως ἐψεύδετο ὅταν μιλοῦσε για ἔρωτα στὴ δυστυχισμένη Κασσιανή.

— Τ' ἀποτελέσματα τοῦ ἀσεβοῦς λόγου σου θὰ ἐννοήσῃς αὔριον ὦ νοελλὲ 'Ακίλλα.

— Ἄν αὔριον ἐσὺ ζῇς ὦ Θεόφιλε.

— Μὰ θα τολμήσῃς ἐσὺ νὰ σηκώσῃς τὸ σπαθί σου ἐπάνω στοῦ Αὐτοκράτορά σου.

Τὰ πάντα τολμᾷ ἐκεῖνος ποὺ πρόκειται ν' ἀποθάνῃ... Κ' ἐγὼ βρίσκομαι τώρα πειὰ κοντὰ στὸν θάνατο. Δὲν ἔχω πεια τιποτα νὰ κάνω στὸν κόσμον αὐτό. Θέλω νὰ τιμωρήσω μόνο κ' ὕστερα νὰ ἐξαφανισθῶ ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς γῆς, ὅπως ἐξηφανίσθησαν καὶ τὰ ὄνειρά μου καὶ ἡ ἐλπίδες μου.

Καὶ ὁ 'Ακιλλας ἐτήκωσε τὸ φοβερό του σπαθὶ καὶ ἦτον ἕτοιμος νὰ ὁρμήσῃ ἐναντίον τοῦ Θεοφίλου ὁ ὁποῖος, εἶχε βγάλῃ καὶ αὐτὸς τὸ σπαθί του, ὅταν ἡ Κασσιανὴ ποὺ ἦτον μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνη λιπόθυμη, ἤρχισε νὰ συνέρχεται. 'Εκούνισε τὴν χεῖρα της, ἀναστέναξε ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς της κ' ἐψιθύρισε.

— Θεόφιλε, Θεόφιλε, βοήθεια!

Οἱ δύο ἄνδρες, ποὺ ἦσαν ἕτοιμοι νὰ κτυπηθοῦν, ἐστάθηκαν. Καὶ ὁ Θεόφιλος πρῶτος ἔβαλε τὸ σπαθὶ στὴ θήκι του.

— Χάριν αὐτῆς, εἶπε στὸν 'Ακύλλα, φύγε ἀπὸ δῶ. Ἄν σὲ δῇ ἡ Κασσιανή, τώρα ποῦ συνέρχεται, θ' ἀποθάνῃ. Ἡ δυστυχισμένη δὲν θὰ ἔχῃ τὴν δύναμιν ν' ἀνθέξῃ σὲ νέα συγκίνησι. 'Ακύλλα, φῦγε, σὲ συγχωρῶ γιὰ ὅτι εἶπες.

— Οὔτε τῆς συγγνώμης σου οὔτε τῆς καλωσύνης σου ἔχω ἀνάγκη, Θεόφιλε, Φεύγω ἀκριβῶς χάριν ἐκείνης, ἀκριβῶς ὅμως, χάριν κείνης, θὰ συναντηθοῦμε πάλιν, τὴν φορὰ ὅμως αὐτὴ ἡ συγκίνισίς μας θὰ εἶναι πειὸ φοβερή.

Ὁ 'Ακίλλας ἐκύτταξε γιὰ τελευταία φορὰ τὴν Κασσιανὴ κ' ἔφυγε ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο μὲ μάτια γεμάτα δάκρυα.

— Δὲν ὑπάρχῃ πειὰ γιὰ μένα ἡ Κασσιανή, ἐψιθύριζε.

Ὅταν τὸν συνήντησε ἡ Εἰρήνη, τοῦ εἶπε:

— Οὔτε ὅμως καὶ γιὰ τὸν Θεόφιλο θὰ ὑπάρξῃ ἡ Κασσιανή. Ἔχω τὴν πεποίθησιν ὅτι τώρα πειὰ μαζῆ μὲ τὰς δικάς σου ἐλπίδας, ἐτελείωσαν καὶ αἱ ἀπολαύσεις τοῦ βασιλέως. Πᾶμε, 'Ακύλλα. Ὑπάρχει καὶ για τοὺς δυστυχισμένους Θεός, ὑπάρχει καὶ γιὰ τοὺς πονεμένους παρηγοριά.

Μάταιη παρηγοριά

Ὁ Θεόφιλος ἔμεινε πάλι μόνος μὲ τὴν Κασσιανή.

— Θεόφιλε, ἐψιθύρισε τρομαγμένη ἡ Κασσιανή. Ἦταν λοιπὸν ἀλήθεια;

— Ἡσύχασε, Κασσιανή, ἀπήντησε ὁ Θεόφιλος. 'Εσὺ πλέον δὲν κινδυνεύεις. 'Εκεῖνοι ποῦ κινδυνεύουν τώρα εἶναι ἡ Θεοδώρα καὶ ὁ ἀδελφός της ὁ Πετρωνᾶς. Ὥρισε ἐσὺ μὲ πειὰ ποινὴ θέλεις νὰ τιμωρηθοῦν. Αὐτὴ τὴν νύκτα, Κασσιανή, νὰ ἐχθρός σου σὲ ἔκαμεν βασίλισσα καὶ ἔβαλεν ἐπάνω στὸ χαριτωμένο κεφάλι σου τὸ στέμμα τῆς βασιλίσσης.

— Καὶ ὁ ἄλλος;

— Ποιὸς ἄλλος;

— Ὁ 'Ακίλλας, Θεόφιλε. Ὁ 'Ακίλλας δὲν ἦτον ἐδῶ;

(*'Ακολουθεῖ*)

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΟΘΩΝΟΣ

'Αριθ. 38 (*Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος*)

Κ' ἐγύριζε πάλιν γιὰ νὰ φύγῃ, ἀλλὰ καὶ πάλιν ἐστράφη πρὸς τὸν Ὄθωνα, σαν νὰ ἐθυμήθηκε κάτι.

— Μεγαλειότατε, τοῦ εἶπε. Ἔχω κάποιο ἀδελφὸ τὸν Μέμο... Γι' αὐτὸν σᾶς ζητῶ μιὰ χάρη... Νὰ τὸν συγχωρήσετε γιὰ ὅτι κακὰ σᾶς ἔκαμε καὶ νὰ τὸν ὑποστηρίξετε... Ἆ, δὲν θέλω νὰ τοῦ κάμετε πολλὰ πραγματα... Ἅμα ξεύρω ὅτι τοῦ δίδετε ἕνα κομμάτι ψωμί, θὰ εἶμαι εὐχαριστημένη.

— Τί λές, Μαρία; τῆς εἶπεν ὁ Ὄθων. Δὲν τὸ ξεύρεις λοιπόν;

— Τί νὰ ξεύρω, Μεγαλειότατε;

— Δὲν ξεύρῃς ὅτι ὁ ἀδελφός σου ἀπέθανε, ὅτι τὸν ἐσκότωσαν στὴ μεγάλη διωξη ὠσιν ποῦ ἔκανε ὁ λαός;

Ἡ Μαρια ἐχαμήλωσε τὰ μάτια κ' ἐψιθύρισε!

— Δὲν τὸ ἤξευρα. 'Επέθανε; Ἂς εἶναι εὐλογημένον τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Ὅλα τὰ κτυπήματα τῆς μοίρας μποροῦσε τώρα πλέον νὰ τὰ δεχθῇ ἡ Μαρία. Ὅλα τα θεωροῦσε φυσικά, ὕστερα ἀπὸ τὴν μεγάλην καταστροφὴν ποῦ εἶχε πάθη.

Τὴν εἴδησιν περὶ τοῦ θανάτου τοῦ ἀδελφοῦ τὴν ἐδέχθη μὲ ψυχραιμίαν, ὅπως μποροῦσε νὰ δεχθῇ κάθε ἄλλην εἴδησιν περισσοτερον ἢ ὀλιγώτερον θλιβεράν.

Αὐτὴ πλεον δὲν ἀνῆκε στὸν ἑαυτό της. Τίποτε δὲν τὴν συνέδεε πλέον μὲ τοὺς ἀνθρώπους, τίποτε δὲν τὴν συνέδεε μὲ τὸν κόσμον πιά. Τώρα θα ἐπήγαινε στο μοναστῆρι ν' ἀφωσιωθῇ στὸν Θεό, νὰ ζήσῃ μέσα σὲ ἕνα αλλοιωτικον κοσμο πνευματικό. Οὔτε γιὰ ἀδελφοὺς πλέον την ἐνδιέφερεν, οὔτε για γνωστούς, οὔτε για τὸν ἑαυτόν της τὸν ἴδιον. Θα ἔζοῦσε ἀκόμη, θὰ ἐπέθανε τὴν πρώτην ἡμέρα ποὺ θὰ ἐπήγαινε στὸ μοναστῆρι; 'Αδιάφορο γι' αὐτήν. Ἕνα ὄνειρο ἦτο ἡ ζωὴ ποῦ ὁ θανατος ἕνα ὄνειρον.

'Εχαιρέτησε γιὰ τελευταία φορὰ τοὺς βασιλεῖς κ' ἐβγῆκε ἔξω ἀπ' τα ἀνάκτορα.

Ἔτσι ὅπως ἦτο ἀτιμέλητη, θορυβημένη, συγκινημένη μὲ τὰ ἴχνη μιᾶς φοβερᾶς δοκιμασιας στὸ πρόσωπό της κατέβηκε στὸν Πειραιᾶ κι' ἐπῆρε τὸ πρῶτον ἀτμόπλοιον ποὺ ἔφευγε γιὰ τὴν Τῆνο.

Καθε δεσμός ποὺ εἶχε μὲ τὸν κόσμον αὐτόν τὸν κακὸν καὶ ἀχάριστο, τὸν κόσμο αὐτὸν ποὺ λεγει πῶς μᾶς ἀγαπᾷ γιὰ νὰ μᾶς κατασπαράξῃ εὐκολώτερα, εἶχε κοπῆ πλέον.

Ἡ Μαρία ἦτο πλέον ἕνα πνεῦμα.

Σιγὰ σιγὰ ἀποπλέει ἀπὸ τὸν λιμένα τοῦ Πειραιῶς τὸ ἀτμόπλοιον ποῦ φέρει την Μαρία στὴν Τῆνο.

Ἡ Μαρια, καταμονη ρεμβάζει σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ καταστρώματος.

Μηχανικῶς ἔχει προσηλώσει τα μάτια της ἐκεῖ περα, μακρυά, ὅπου διακρίνονται σὰν σκιες δύο γνώριμα σημεῖα τῶν 'Αθηνῶν: Ἡ 'Ακρόπολις καὶ ὁ Λυκαβηττός.

Μαζῆ μὲ τὸ ἀτμόπλοιον ταξειδεύει καὶ ὁ νοῦς της.

Και ταξειδεύει καὶ τρέχει καὶ παει καὶ στέκεται ἔξω ἀπὸ ἕνα πτωχικὸ σπιτάκι, κοντὰ στὴν Πλάκα. Στο χαγιάτη του εἶναι ἀραδιασμένες γλάστρες μὲ δροσερὰ λουλούδια.

Πολλοι νέοι ποῦ περνοῦν ἀπὸ τὸ σπίτι αὐτὸ ἀναστενάζουν.

— Ὡραία τῆς Πλακας, ρῖξε μας ἕνα γαρύφαλο.

Τὰ μάγουλα τῆς Μαρίας, τῆς ὡραίας τῆς Πλάκας, γίνονται πειὰ κόκκινα καὶ ἀπὸ τα γαρύφαλα ποῦ της ζητοῦν.

Κλίνει τὸ παραθυρο καὶ τρέχει φοβισμένη μέσα.

Ὕστερα τὸ βράδυ ἕνας ξανθὸς φουστανελλᾶς, πηδάει μέσα στὸ σπίτι της ἀπὸ τὸ παραθυρό της.

— Σ' ἀγαπῶ, τῆς ψυθιρίζει, ἐνῷ τὴν παίρνῃ στὴν ἀγκαλιά του. Μαζή σου θα ζήσω σε μιὰ ἐρημη γωνια τοῦ κόσμου... Εἶναι ὁ βασιλῆας, ὁ βασιλῆας ὁ Ὄθων.

Περνοῦν ἡμέρες πολλές... Ὁ βασιλῆας τὴν ἀγαπᾷ ὁλοένα καὶ περισσότερο.

Μια, μέρα βγάζει αὐτὴ ἀπὸ τὸ λαιμό της ἕνα σταυρὸ καὶ τοῦ τὸν δωρίζει...

Εἶναι τὸ πρῶτο της δῶρο...

Ὕστερα βρίσκονται στο ἐκκλησάκι τῆς Ἁγίας Βαρβάρας. Ἕνας σεβασμιος παπᾶς τοὺς ἀλλαζει τὰ στέφανα.

Ὕστερα τὴν πυροβολοῦν.

Τον τοποθε οῦν σ' ενα κρεββάτι τοῦ νοσοκομείου. Αὐτὸ ἦτον τὸ νυφικό της κρεββάτι. Ὕστερα.., Τί νὰ τὴν κάνῃ πειὰ ὁ βασιλῆας. Εἶναι τώρα πληγωμένη, ἀτχημισμένη, ἑτοιμοθάνατη.

Τὴν ἀφίνει καὶ γυρίζει στὸ παλάτι.

Ἡ μοῖρα της τὴν παιδεύει ἀκόμα, καὶ ἐνῷ ἔπρεπε νὰ πεθάνῃ, γίνεται καλα... καὶ πηγαίνει ἕνα πρωΐ γιὰ ν' ἀποχαιρετήσῃ τὸν σκληρ βασιλῆᾶ ποὺ τὴν ἔκαμε δυστυχισμένη μὲ τὰ πλᾶνα λόγια του.

Ἦρθα νὰ σᾶς ἀποχαιρετήσω. Τὸ μεσημέρι φεύγω.

Καὶ ὅμως αὐτὴ τὸν ἀγαποῦσε ἀκόμη.

Τὸ ὄνειρο της τελειώνει σὲ λιγο. Ὁ νοῦς της γυρίζει πίσω ἀπὸ τὸ ταξεῖδι του... Καὶ τότε τὰ μάτια της γεμίζουν δάκρυα καὶ ψυθυρίζει.

Γιατί νὰ φύγω; Γιατὶ νὰ φύγω;

Ἡ μετάνοια τη στιγμὴ αὐτὴ ἀποτελεῖ γι' αὐτὴ τὴν φοβερωτέραν της δυστυχία.

Σηκώνεται ἐπάνω. Πλησιάζει στὰ κάγκελα τοῦ καταστρώματος... Διστάζει λίγο... Ὕστερα... Ὕστερα ρίπτεται στὴν θάλασσα...

Τὸ παραμῦθι τὸ θλιβερὸ ἐτελείωσε... Ἡ ὡραία τῆς πλάκας ἀναπαύεται πλέον στὴν αἰώνια σιωπή.

Α. ΔΑΥΙΔ (Α. ΑΤΤΙΚΟΣ)

ΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

RAOUL MORZON

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΩΝ ΛΟΥΛΟΥΔΙΩΝ

Τὸ περιβόλι τώρα πειὰ ἐνανουρίζετο κάτω ἀπὸ τὰ γλιαρὰ φιλιὰ τοῦ δύοντος ἡλίου.

Στὸν καλαγάλανο οὐρανὸ ξαπλωνότουν τώρα τὸ ἀβέβαιον φῶς τῆς ἑσπέρας καὶ ἐχυνότουν ἐπάνω στοὺς κάμπους, στὲς βελανιδιές, στὰ ἰόχροα νερὰ τῆς λίμνης σὰν φρικίασις κρυφῆς μελαγχολίας.

Τώρα ὁ καταρράκτης ἐχυνότουν μὲ νότες θλιβερὲς καὶ ἔμοιαζε μὲ ἀπαρηγόρητο θρῆνο ἀπελπισμένης ψυχῆς.

Τὰ μπουμπούκια τῶν μυρισμένων λουλουδιῶν, τὰ ἄνθη τῶν λειρίων καὶ τῆς ρέζεδας ἔγερναν καὶ ἐκλειοῦσαν σὰν νικημένα ἀπὸ ἀκατάβλητον δύναμιν.

Ὁ κόσμος ἐσιωποῦσε μέσα σ' ἕνα ἀμφίβολο φῶς τρομακτικῶν μυστηρίων, ἀλλ' ἡ φύσις ἐξυπνοῦσε μὲ μυρίες συγκεχυμένες φωνές, μὲ ἄπειρες φρικιάσεις ἀκατανόητες στὸ μεγαλοπρεπὲς ἄνοιγμα τῆς δημιουργίας.

Τὰ μεγάλα δένδρα τοῦ δάσους ἐφαίνοντο τείνοντα τοὺς κλάδους των εἰς ἐναγκαλιάσματα μεθυστικῆς ἡδονικότητος.

Τὰ χορτάρια δειλότερα ὑψώνοντο τρεμουλιαστὰ στὰ τρυφερὰ τῶν στελέχη σὰν νὰ ζητοῦσαν θελκτικὴν μέθην.

Τὸ νερὸ ἐφαινότουν ὅτι ἔβρεχε σιγά, καὶ ὅτι ἐσταματοῦσε νὰ φιλήσῃ τὲς πέτρες στὴ διάβα του καὶ τὰ χαλίκια.

Ὁ ὀλέαντρος (ροδοδάφνη) ἐφάνη σὰν νὰ ξυπνοῦσε ἀπὸ λήθαργο.

'Εκινήθη,

Ὁ κορμός του ἐσηκώθη, οἱ κλάδοι του ἁπλώθηκαν. 'Απὸ τὲς κόκκινες δέσμες τῶν ἀνθέων του σὰν ἀπὸ αἱματωμένα στόματα, ἐβγῆκεν ἕνας στεναγμὸς βαθύς.

— Ὦ γαρδένια—εἶπεν ὁ στεναγμὸς—γιὰ πόσο ἀκόμη θὰ βασανιζόμεθα;

— Γιὰ αἰῶνες ἀκόμη ἢ γιὰ μιὰ στιγμὴ —ἀπεκρίθη ἡ γαρδένια—ἕως αὔριον ἢ στὸν αἰῶνα· γιὰ πάντα ἢ ποτέ.

Οἱ τρυφεροὶ κλάδοι τοῦ λευκοῦ καὶ μυρωμένου ἄνθους ἐκινήθησαν σὰν νὰ ἐταράχθησαν ἀπὸ ζάλην.

Ψηλὰ στοὺς κλώνους ἄνοιγαν σὰν στεφάνι τὰ ἄνθη μὲ τ' ἁγνά των φύλλα.

Τὰ δύο δένδρα ἦσαν ἀντιθέτων διαστάσεων.

Ὁ ὀλέανδρος ψηλός, ἡ γαρδένια χαμηλή, οἱ κλῶνοι τοῦ πρώτου ἄνοιγαν σὰν βραχίονες ἐπικαλούμενοι ἐναγκαλισμόν, ἐνῷ τοῦ δευτέρου ἐμαζεύοντο γύρω στὸ στέλεχος σὰν νὰ ἀηδίαζαν κάθε ξένην ἐποχήν. Τὸ κατακόκκινο χρῶμα τοῦ ἑνὸς ἔκανε ἀντίθεσιν μὲ τὴν μαρμαρίνην λευκότητα τοῦ ἄλλου.

'Αλλ' ὅμως ἡ βάσανος ποὺ τοὺς ἐτυραννοῦσε ἔβγαινε ἀπὸ μία καὶ τὴν αὐτὴ πηγή.

Ὁ ὀλέανδρος εἶπε:

— Πιστεύεις γαρδένια, ὅτι αἱ τύχαι μας ἐπαναλαμβάνονται στὴν ζωήν; Ὅτι ἐπαναλαμβάνονται, τὸ πιστεύω—ἐπρόσθεσε μετὰ μικρὰν σιωπὴν ὁ ὀλέανδρος—ἀλλὰ δὲν πιστεύω ὅτι ἡ σφοδρότης τοῦ πάθους μας ἔχει τὴν ὅμοια της.

— 'Εγω σκέπτομαι—ἀπεκρίθη με κῦμα ἀρώματος ἡ εὐγενικὴ γαρδένια— ἐγὼ πιστεύω ὅτι μὲ τὴ ζωή μας τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ παραβληθῇ. Αὔξανα στὸν κόσμο λατρευμένη ἀπὸ τοὺς ἄνδρας καὶ ζηλευμένη ἀπὸ τὰς γυναῖκας. Ἡ λευκότης τοῦ κορμιοῦ μου ἦταν ἁγνότερη καὶ ἀπὸ τὴν λευκότητα τῶν φύλλων μου, τὸ ἄρωμα ποῦ ἐχύνετο ἀπὸ τὴν κόμη μου, ποῦ ἔβγαινε ἀπὸ τὸ στόμα μου, ποῦ ἁπλώνετο ὑ' ὅλο μου τὸ κορμὶ ἦταν προκλητικώτερον γλυκύτερο, ὁρμητικώτερον ἀπὸ ἐκεῖνο ποῦ τώρα βγαίνει ἀπὸ τὰ ἄνθη μου αὐτά.

»Περήφανη γιὰ τὴν ὡμορφιά μου ἀπέφευγα τοὺς ἀνθρώπους, γιατὶ κάθε γκίξιμο των θὰ μὲ ἐμίαινε. Ἤμουν γι' αὐτοὺς τὸ ἐπιθυμητὸν ἀριστούργημα, ἀλλὰ τὸ ὁποῖον δὲν μπορεῖ νὰ κατακτήσῃ.

»Ἄκουα κάθε στεναγμό των, ἔβλεπα ὅλες τὲς μανίες των, ἀλλὰ τὸ πρόσωπό μου ἔμενε ἤρεμο, σὰν μαρμάρινη ὀμορφιά, ἀδιάφορη στὴ χαρὰ καὶ στὴ λύπη.

»Σὲ πόσες καρδιὲς ἐπέρασε ἡ καρδιά μου συντρίβοντάς τας, σιμὰ σὲ πόσους ἐρωτικοὺς ἀναστεναγμοὺς ἐπέρασε ἡ ψυχή μου περιφρονόντας τους... 'Αλλὰ μιὰν ἡμέρα...»

Ἡ γαρδένια ἐσταμάτησε καὶ δὲν ἐξηκολούθησε.

Τὸ στέλεχός της ἀνατρίχιασε σὰν ἄνθρωπος ποῦ τὸν πιάνει ἀνατριχίλα.

Σιγά, σιωπηλά, κατάλευκα μερικὰ λεπτὰ πέταλα ἔπεσαν στὸ ἔδαφος, σὰν δάκρυα ποῦ χύνονται ἀπὸ ὡραῖα κλαμμένα μάτια.

Ἡ σιωπὴ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἦτο βαθεῖα· οὔτε ἴχνος φωτός· τὸ δάσος ἐγέμιζε ἀπὸ φαντάσματα τὸ μυστήριο ἐπρόβαινε ἀπὸ τοὺς ἴσκιους καὶ ἔδινε σωὴ σ' ὅλα.

Τὰ πράγματα εἶχαν γίνῃ ψυχαί, εἶχαν γίνῃ πρόσωπα.

Ἦταν ἕνας κόσμος ποῦ ξυπνοῦσε, μὲ τρόπους διαφορετικοὺς ἀπὸ τοὺς δικούς μας, μὲ κινήματα ἀλλοιώτικα.

'Απηλπισμένη καὶ σκεπτικὴ ἡ ροδοδάφνη ἠκροάζετο.

Ἡ γαρδένια ἐκινήθη μὲ προσπάθειαν.

Καὶ ἡ εὐωδία ποῦ μιλοῦσε, μὲ βαθὺ σπαραγμὸ τῆς καρδιᾶς εἶπε:

»Μιὰ μέρα συναντήθηκα μὲ μιὰ παράδοξη ψυχή, γεμάτη μέθη καὶ ἔρωτα.

Ἔτρεχε σ' ἐμὲ σὰν σὲ λιμένα σωτηρίας.

»Ποτὲ ἀπὸ τὰ χείλη της δὲν βγῆκε μιὰ ἐρωτικὴ λέξι, ποτὲ δὲν ἔλαβε τὸ θάρρος νὰ μοῦ ἀνοίξῃ τὴν ψυχή, ἀλλ' ἡ ψυχὴ ὡμίλει μὲ μάτια, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀγάπη ἔλαμπε στὸ πρόσωπο.

»'Εγὼ ἐνόμιζα πῶς εἶμαι πάντα παιδοῦλα, ὠνειρευόμην νὰ μείνω ἀδιάφορος, ἀλλ' ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἔχασα την ἡσυχία ἀπὸ τὴν καρδιά μου.

»Μέσα στὴν καρδιά μου εἶχε τρυπώση ὁ ἔρωτας ἡ μαρμαρένια ὀμορφιὰ τοῦ προσώπου μου αἰσθάνθηκε τὸν πυρετὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ ζωογονῇ ὅλο τὸ κορμί μου.

»Μὰ ὠιμέ! τὸν ἄφηκα νὰ καταστραφῇ στὸν ἔρωτά μου.. δὲν μπόρεσα νὰ τοῦ πῶ μίαν λέξιν ἐλπίδος, οὔτε νὰ τὸν παρηγορήσω μ' ἕνα τρυφερὸ βλέμμα, ἐμαραινόμην μὲ παράδοξο τρόπο.,. ἐκαταλάβαινα τὸ βάσανο ποῦ μὲ ἐκυριαρχοῦσε.

»Τὸ ὡραῖο κατάλευκο κορμί μου μετεβλήθη σ' αὐτὸ αὐτὸ τὸ ἄνθος, ποῦ εἶνε τὸ σύμβολον τῶν ὡραίων, ἀλλὰ στερημένων αἴσθημα κορασιῶν καὶ τὸ ἄρωμά μου εἶνε τὸ ἔμβλημα τῆς πάντοτε ἀνεκπληρώτου ἐπιθυμίας...

— Καθὼς τὸ αἱματῶδες χρῶμα μου—ἀνέκραξε ὁ ὀλέανδρος—εἶνε τὸ ἔμβλημα τῆς πάντοτε λαβωμένης καρδιᾶς, τῆς ἀγιάτρευτης γιὰ πάντα.

»'Εγεννήθηκα στὸν κόσμο, ὦ γαρδένια, μὲ ψυχήν, ποῦ ζητοῦσε ἐνθουσιασμοὺς καὶ δρᾶσιν.

»Πόσο ἀσκεροὶ γυναῖκες γύρω ἀπὸ τὴν καρδιά μου καὶ πόσο, θριαμβευτικοὺς ὕμνους δὲν ἔψαλλεν ἡ σάρκα!

»'Αλλ' ἡ ψυχή μου ἐσηκώνετο ψηλά· ἀλλ' ἡ ψυχή μου ἦταν τόσον ὑπέροχη στὰ ἰδανικά της· ἀλλὰ τὰ ἰδανικὰ τοῦ νοῦ μου ἦσαν τόσον θεϊκά, ὥστε περνοῦσα ἀπὸ τὲς δυστυχίες τῶν ἄλλων, σὰν νὰ ἤμουν προφυλαγμένος μέσα σὲ ἕνα δίκτυ.

»'Αλλὰ τὸ ἰδανικό μου δὲν μποροῦσε νὰ σταθῇ στὸν κόσμο...

»Μιὰ μέρα, ὦ γαρδένια, τὰ μάτια μου ριχθῆκαν ἀπάνου σὲ μιαν ὑπέροχη ὀμορφιά..,

»Ἦταν ψηλὴ καὶ περίφανὴ καὶ τὸ παρθενικὸ της σῶμα ἦταν θεῖο.

»Μέσα στὰ μάτια της ἀπήστραπταν μύρια τραγούδια τρυφερότητος, ὥστε ἔμεινα δολωμένος μαγευμένος ἀπ' αὐτήν.

»Τώρα ἡ ἁπαλὴ αὐτὴ παιδοῦλα—ποῦ δὲν ἐγνώριζε τὰ τεχνάσματα τῶν ἄλλων γυναικῶν—τρυφερὴ καὶ εὔθραστη σὰν τὸ κρῖνο, ἐνίκησε καὶ κατέκτησε τὴν περίφανη ψυχή μου.

»Ὦ πόσο τὴν ἠγάπησα.

»Μέσα στὴν καρδιά μου ἐγεννήθηκε ὁ ἔρωτας καὶ τὸ ἰδανικόν μου ἐλάβαινε σάρκα καὶ κόκκαλα.

»'Αλλ' ἔκανα πολὺ νὰ κλαίουν καὶ πολὺ ν' ἀγαποῦν ἐγίνηκε τύραννος σ' τόσες καρδιὲς καὶ τὲς εἶχα βασανίσει εἶχα περάσῃ σιμὰ σὲ τόσες ἐρωτικὲς ἡδονὲς καὶ τὲς εἶχα περιφρονήσῃ.

Ἡ ψυχή μου ἦταν πολὺ λερωμένη, ὥστε νὰ μπορέσῃ νὰ τὴν σιμώσῃ τὴν θεϊκὴ ἐκείνη ὀμορφιά.

»Αἰσθανόμουν τώρα τὸ ἔγκλημα καὶ τὴν τιμωρία μου· ἐκείνη ἦταν ὁ κρῖνος κι' ἐγὼ τ' ἀγκάθι· ἐκείνη ἦταν τ' ἀλνὸ μαργαριτάρι, κι' ἐγὼ διαμάντι ριγμένο μέσα στὴ λάσπη...

»Καθὼς ὁ Φάουστ εἶπα κι' ἐγώ:

»Ὦ ἄτομο ποῦ φεύγεις στάσου!...» ἀλλ' ἐκείνη ἔφυγε σὰν ἄσπρο φάντασμα μπροστὰ ἀπὸ τὰ μάτια μου... τότες καὶ ἐγὼ μετεβλήθην εἰς ὀλέανδρον: τὸ κόκκινο ἄνθος εἶνε ἡ καρδιὰ ποῦ αἱματώνει αἰωνίως· ἡ θανατηφορα μυρωδιά μου εἶνε ἡ πνοὴ τῶν ἀπελπισμένων στεναγμῶν.

»Ὅποιος ἀποχωρίζεται ἀπὸ τὴ γῆ, καθὼς ἐμεῖς οἱ δύο, ὦ γαρδένια, εἶνε καταδικασμένος στὸ βάσανό μας...»

'Εσώπασε τὸ πυκνόφυλλο δένδρο.

Μέσα ἀπὸ τὰ δένδρα, ἀπὸ τὴ χλόη, ἀπὸ τὸ ρυάκι διέτρεχε τὸ μυστηριῶδες φιλὶ τῆς δημιουργικότητος.

Ἡ θεία φύσις ἐδημιούργει τὸ μυστήριον τῆς δημιουργίας παρουσιάζετο μέσα στὸ ἡδονικὸ ἐκεῖνο σκοτάδι.

Μ νάχα τὰ δύο ἐκεῖνα δέἰδρα ἔμεναν χωρὶς ἐρωτικὸ παλμό...

Μονάχα μιὰ δέσμη ἄνθη τοῦ ὀλεάνδρου ἀνοίχθηκε καὶ τὰ κόκκινα πέταλα ἔπεσαν στὴ γῆ, σὰν σταλαγματιὲς αἷμα, ἐνῷ δύο ἁγνὰ φυλλαράκια γαρδένιας ἔπεφτατ στὴ γῆ, βαρειά, σὰν δάκρυα....

— Ὦ γαρδένια, γιὰ πόσο ἀκόμη θὰ βρισκόμεθα στὸ μαρτύριον αὐτό;

— Γιὰ αἰῶνες ἀκόμη ἢ γιὰ μιὰ στιγμή, τώρα ἢ στὴν αἰωνιότητα!...

ΓΙΑΤΙ Σ' ΑΓΑΠΗΣΑ

Ἄφησέ με πειὰ νὰ πεθάνω χωρὶς νὰ σὲ ξαναδῶ κοντά μου, χωρὶς νὰ σοῦ ξαναμιλήσω. Νοιώθω πῶς θὰ σοῦ κάμω πολὺ κακὸ ὅταν σὲ συναντήσω. Καὶ γι' αὐτὸ περνῶ ἀπὸ μπροστά σου κι' ἔξαφνα χάνομαι σὰν κάποιο φάντασμα.

Ποτὲ δὲν ἤθελα νὰ σοῦ κάμω κακό. Οὔτε τότε ποὺ δὲν μποροῦσα νὰ σ' ἀποχωρισθῶ οὔτε τώρα ποὺ μὲ ἀνάγκασες νὰ σ' ἀποφεύγω.

Σ' ἀγαποῦσα κι' ἐνόμιζα ὅτι ἡ ἀγάπη μου θὰ σὲ κάνῃ εὐτυχισμένη... 'Εγελάσθηκα σ' αὐτό. 'Εκεῖνο ποὺ σοῦ ἐχάριζα δὲν ἦτον εὐτυχία. Ἦταν ὁ σπαραγμός. Κι' ὅταν μ' ἔκαμες νὰ καταλάβω αὐτό, ἀπομακρύνθηκα ἀπὸ σένα. Δὲν ἤθελα νὰ σοῦ κάμω κακό, δὲν ἤθελα. Αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ πιστεύσῃς τώρα, ποὺ τότε δὲν τὸ ἐπίστευσες.

Σ' ἀγαποῦσα... Γιατὶ σ' ἀγαποῦσα... Ὦ, μ' ἐρωτᾷ γι τί... 'Αλλὰ ποιος δὲν ἀγαπάει τὸ φῶς, τὴ δροσιά, τ' ἀρώματα, τὸ ὡραῖο χρῶμα; Ποιὸς ὀρφανὸς δὲν ἀγαπάει τὸν καλὸ σύντροφο ποὺ ἔρχεται νὰ τὸν παρηγορήσῃ καὶ νὰ τοῦ σκουπήσῃ τὰ δάκρυα Ποιὸς ναυαγὸς δὲν ἀγαπᾷ τὴ μικρὴ βαρκοῦλα ποὺ βρίσκεται ἔξαφνα μπροστά του γιὰ νὰ τοῦ σώσῃ τὴν ζωή; Γιατὶ σ' ἀγάπησα; Γιατὶ ἂν δὲν ἀγαποῦσα ἐσένα δὲν θὰ μποροῦσα νὰ καταλάβω ποιὸν προορισμὸ εἶχα στὴ ζωή...

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ ΤΑ ΚΑΜΩΜΑΤΑ

'Αδρεφάκι ἀστυνόμε,

Προχτὲς τὴ νύχτα, ὄντας ἐγὼ κι' ἡ Μανιὼ στήσαμε τὰ μηχανήματα τοῦ ἐργοστασίου τῆς τεκνουργίας, μπαίνει μέσα στὸ ἰδιαίτερό μας ὁ Νώντας ὁ ἀδρεφός της καὶ βίρα νὰ τὴν σκοτώσῃ μὲ τὴν κάμα.

Τί συντανεκαιτί θέλεις, ἀδρεφέ μου Καΐν, τοῦ λεω, καὶ θὲς νὰν τὴ περάσῃς στὴν αἰωνιώτητα;

— Μοῦ πρόσβαλε τὴν τιμή μου, μοῦ κάνει:

— Δηλαδής; Ξηγήσου ἑλληνοπρεπῶς γιατὶ δὲν σὲ καταλαβαίνω.

— Νά μοῦ λέει: 'Εσὺ κ' ἡ Μανιὼ πολεμούσατε νὰ φωταγραφισιῆτε ἐκ τοῦ φυσικοῦ.

— Δηλαδὴς περὶ παιδοποιΐα;

— Μάλιστας.

— Καὶ γιὰ δαῦτο θέλεις νὰ τὴ σκοτώσῃς; Ρέ, ἂν πηγαίνουμε γυρεύοντας νὰ κάνουμε παιδὶ τὸ κάνουμε αὐτὸ γιὰ νὰ μὴν πλερώσουμε τὸ φόρο τῶν ἀγάμων. Ἔ, σὲ κενωνία ἰδιότροπη. Εἴμαστε μαγκούφιδες μᾶς βάνεις φόρο. Φροντίζουμε γιὰ στρατὸ μᾶς στέρνεις τοὺς ἀδρεφοὺς νὰ μᾶς διακόβουνε. Δὲν εἶναι δουλειὰ αὐτή, κύρ ἀστυνόμε. Στὸ λέω σοβαρὰ κι' ἀξιοθρήνητα. Θές νὰ γεμίσῃ ὁ κόσμος τεκνία; θὲς νὰ παντρευτῇ κι' ὁ σπανὸς ὁ μπαρμπέρης; Ψάξεψε ὅλους τοὺς ἀδρεφοὺς καὶ βάντους περιορισμὸ μέχρι διευκρινισμοῦ τῆς καταστάσεως. 'Αμήν.

Ο ΒΛΑΜΗΣ

ΔΙΑ Ν' ΑΠΟΦΥΓΕΤΕ ΤΟΝ ΦΟΡΟΝ ΤΩΝ ΑΓΑΜΩΝ
ΛΑΒΕΤΕ ΜΕΡΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ ΑΥΤΟΝ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΒΔΟΜΑΣ

Ἀπὸ τὴν ἐρχομένη ἑβδομάδα παύει ἡ δημοσίευσις τοῦ πίνακος τῶν κοριτσιῶν καὶ τῶν νέων. Ὁ ἀγὼν ἦτο ὡραῖος, ἀλλ' οἱ ἀγωνισταὶ πολὺ δειλοί.
ΝΟΡΑ.

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ

5 δραχ. κάθε δήλωσις

(Ἀπὸ τὸν πίνακα αὐτὸν οἱ νέοι θὰ διαλέξουν τὰς Νύμφας τοῦ πολιτικοῦ γάμου. Φροντίσατε νὰ τῆς γνωρίσετε).

ΠΡΩΤΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Μερόπη Βλασταράκη, Χανιά.
Καίτη Καφάνη, Ἀθῆναι.
Ἀγλαΐα Νίκα, Πειραιεύς.
Εἰρήνη Δρανδάκη, Ἀθῆναι.
Μαρία Χιώτη, Ἀθῆναι.
Ἐσμεράλδα, Κόρινθος.
Πουπέ, Ἀθῆναι.
Λίνα Καβαλλιέρι, Ἀθῆναι.
Πόπη Ἰατροῦ, Ἀθῆναι.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΒΔΟΜΑΣ

Λολό.

ΤΡΙΤΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Ἀντιγόνη Παπαδάκη.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Πικραμένη προσφυγοπούλα.

ΕΚΤΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Ἄνθος Μαΐου, Ἀθῆναι.

ΕΒΔΟΜΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Λίτσα Πασχαλίδου.
Φωφώ, Κηφισσιά.

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

5 δραχ. κάθε δήλωσις

(Ἀπὸ τὸν πίνακα αὐτὸν τὰ κορίτσια θὰ διαλέξουν τὸν γαμβρὸν τοῦ πολιτικοῦ γάμου).

ΠΡΩΤΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Μάριος, Ἀθῆναι.
Μαρῖνος Σταθόπουλος, Καλάμαι.
Μῆτσος Διοσκουρίδης, Πύλος.
Νέος Συρκοὺφ, Ἀθῆναι.
Ἀγόρι, Καλάμαι.
Ἱππότης τῶν Πατρῶν.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΒΔΟΜΑΣ

Γ. Μ. Χαραμῆς.
Ἀπηλπισμένο ἀγόρι, Θεσσαλονίκη.
Σπυρίδων Μπόθος, Θεσσαλονίκη.
Χιονοσκεπὴς Ὄλυμπος.
Νέμος Μανδέβ.
Ζοῦντεξ.

Νικ. Θεμελῆς, Πάτραι.
Κωνστ. Παναγιώτου, Ἀθῆναι.
Θεοφάνης Ραυτόπουλος, Πάτραι.
Παναγιώτης Γιαννούσης, Ν. Φάληρον.
Ἀθ. Σύμπας, Ἀθῆναι.

ΤΡΙΤΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Αὐρήλιος Π., Ναπολέων Β'. Allines, Χρ. Θεοδωρακόπουλος, Μαγευμένος νέος, Ἄγνωστος Ὁδοιπόρος, Νῖκος Ροδάνθης, Κρήτη, Ἰωάν. Τσιάλης, Καρδούλα χωρὶς ταῖρι.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Inconnu, Ἀθῆναι.
Μαγευμένος, Λάρισσα.
Τσὰν Τσὼν Λίν, Πειραιεύς.

ΠΕΜΠΤΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Ρουμελιώτης, Εὐρυτανία.
Ξανθὸς νέος, Ξυλόκαστρον.
Παραγγελιοδόχος, Ἀθῆναι.

ΕΚΤΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Dave Winter, Ἀθῆναι.
Πάρις, Ἀθῆναι.

Ὀνειροπόλος βοσκος, Πειραιύς.

ΕΒΔΟΜΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Πίπης, Ἀθῆναι.
Ἀπογοητευμένο φανταράκι.
Μεφιστοφελής, Μύτικα.
Νέος Βοτανικοῦ, Ἀθῆναι.
Πηραπονιάρης.

ΟΓΔΟΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Μαίανδρος, Κρήτη.
Ἀκούραστος Τεμμπέλης.

ΕΝΝΑΤΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Δημ. Σαρίκας, Θεσσαλονίκη.
Χρ. Γιοβανίδης, »
Δημ. Γαλάνης, »
Νικ. Σταθόπουλος, »

ΔΕΚΑΤΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Ἐρυθρὸς Λεβέντης, Πειραιεύς.

ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ

Δεσποινίδες ἀλλὰ γκαρσόν, προσοχή! Ἕνας Γερμανὸς ἰατρὸς ἰσχυρίζεται ὅτι ὅσον περισσότερον κόπτονται τὰ γυναικεῖα μαλλιὰ τόσον περισσότερον μεγαλώνουν τὰ γυναικεῖα.... μουστάκια.

Φαντασθῆτε τώρα νὰ δοῦμε μεθαύριον τὴν κ. Κυβέλην λ.χ. μὲ μουστάκια τῆς ἐποχῆς τοῦ Μπαϊρακτάρη καὶ τὴν δεσποινίδα Ρεγνὶς μὲ μουστάκια Κολοκοτρωνέϊκα....

Ἀλλ' ἀφοῦ κόπτουν ἡ κυρίὲς κ' ἡ δεσποινίδες τὰ μαλλιά των, γιατὶ μεθαύριο νὰ μὴν ἀρχίσουν νὰ κόβουν καὶ τὰ μουστάκιά των;

ΕΥΑΙΣΘΗΣΙΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Ἡ γυναῖκες μας δὲν ἔχουν πλέον καρδιά. Τὴν περιέκοψαν φαίνεται κι' αὐτὴ ἀλά γκαρσόν.

Ἕνα ἐπιβατικὸν αὐτοκίνητον ποὺ ἐκτελεῖ τὴν συγκοινωνίαν Ἀθηνῶν-Κηφισσιᾶς, ὀλίγον ἔλειψε νὰ ἀνατραπῇ εἰς ἕνα σημεῖον τοῦ δρόμου ὀλίγα μέτρα μετὰ τὸ Ψυχικό.

Ὅλοι οἱ ἐπιβᾶται ἔβαλαν, τῆς φωνὲς καὶ ὁ ἕνας ἐζήτησε νὰ κρατηθῇ ἀπὸ τὸν ἄλλον. Τὸ αὐτοκίνητον ἐστάθη.

Ἐφώναξε τότε καὶ μία δεσποινίς :

—Μὰ τὶ κατάστασις εἶν' αὐτή ; Τρεῖς ὧρες θὰ κάνουμε γιὰ νὰ πᾶμε στὴν Κηφισσιά ;

Εἶχα πρόσκλησιν γιὰ τὰς πέντε καὶ τώρα εἶναι πεντέμισυ. Ὁρίστε!

Εἶχε πρόσκλησιν ἡ δεσποινὶς κι' ἐδυσφοροῦσε ποὺ εἶχε περάσει ἡ ὥρα... κι' ἐφώναζε τὴν στιγμὴ ποὺ ἐκινδύνευεν ἡ ζωὴ εἴκοσι ἀνθρώπων.

Μπραβίσιμο.

ΝΕΑ ΜΟΔΑ

Τσάντες μεγάλες σὰν βαλίτσες ταξειδίου. Ἰδοὺ ἡ νέα μόδα. Ἡ τσάντες αὐτὲς γίνονται ἀπὸ δέρμα ἢ ἀπὸ ὕφασμα πολυτελές.

Ἐρωτᾶται ὅμως: Τί θὰ βάζουν μεσα στὰ μπαουλάκια αὐτὰ ἡ ἀτθίδες μας ;

Τὰ ἄπλυτά των ; Ὁπωσδήποτε κάθε κυρία θὰ χρειάζεται εἰς τὸ ἑξῆς δύο ἄνδρας. Ἕναν γιὰ νὰ κρατῇ τὴν καρδιά της καὶ ἄλλον γιὰ νὰ κρατῃ τὴν τσάντα της.

ΑΘΗΝΑΙΟΣ

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΣΒΙΝΓΚΟΥ

ΤΙ ΑΠΑΙΤΕΙ Η ΟΥΛΕΝ

Τί ντροπή, Θεέ μου, τί [ντροπή . . .
νἄχω μιὰ γυναῖκα δίχως παν-[τελόνι . . .
Ἤθελε νὰ πλύνῃ ἡ φτωχὴ καὶ στὴν Οὔλεν πιάνει καὶ τὸ δώνει.
Ἀλλὰ καὶ μ' αὐτὸ σταλιὰ [νερὸ
κ' ἐγὼ πάω νὰ χάσω τὸ μυα-[λό μου . . .
Γιὰ νὰ δώσῃ ἡ Οὔλεν μιὰ [σταλιὰ νερό,
θέλε- νὰν τῆς πάω καὶ τὸ . . . [δικό μου . . .

Ο ΣΒΙΝΓΚΟΣ

ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

Ἡσίδωρ. Μαυρίδην : Διὰ τὰς δύο δημοσιεύσεις ἐχρεώθητε δρχ. 44.

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΕΣ

— Πρέπει νὰ κάνουμε οἰκονομίες, εἶπεν ὁ οἰκογενειάρχης.

— Ἀκόμη ; ἀνέκραξεν ἔντρομος ἡ σύζυγος. Καταντοῦμε νὰ μὴ τρῶμε.

— Ὄχι, πρέπει νὰ τρῶμε μόνο τὸ βράδυ.

— Καὶ τὸ μεσημέρι ; Νηστικοὶ θὰ μένουμε τὸ μεσημέρι ;

— Θὰ περνοῦμε ὅπως, ὅπως, μ' ἕνα καφφέ, μ' ἕνα παξιμάδι.

Αὐτὸν τὸν θλιβερὸν διάλογον τὸν ἤκουσα μὲ τ' αὐτιά μου σ' ἕνα φιλικό μου σπίτι. Οἱ Ἀθηναῖοι ἀγωνίζονται ν' ἁπλοποιήσουν τὸ σύστημα τῆς ζωῆς. Νὰ μὴ ντύνωνται, νὰ μὺ τρώγουν. Μόνον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ ἐξοικονομηθῇ ἡ δύσκολος περίστασις. Μὲ οἰκονομίες.

Εἶναι ὅμως δυνατὸν νὰ γίνουν πλέον οἰκονομίες μέσα σ' ἕνα σπίτι, ὅπου ἡ σύζυγος ἀντικατέστησε τὴν ὑπηρέτριαν, τὴν καμαριέραν, τὴν μαγείρισσαν, τὴν πλύστρα, ἀκόμη καὶ τὸν σκουπιδᾶ καὶ ὅπου ὁ σύζυγος ἐκτελεῖ χρέη παραμάγερα;

Ἡ σύζυγος ἅπαξ τοῦ μηνὸς ἐπισκέπτεται τὸ χρωματοπωλεῖον διὰ νὰ προμηθευθῇ τὸ ... καινούργιο της φουστάνι, ὁ σύζυγος μανθανει ξένες γλῶσσες εἰς τὸ σακκάκι του, καὶ τὰ μικρὰ ἀκολουθοῦν πιστῶς τὰς τελευταίας μεθόδους τῆς ὑγιεινῆς καὶ τῆς σκληραγωγίας.

Τὸ μόνον εἶδος πολυτελείας ποὺ ἀπέμεινε στὸ σπίτι εἶνε τὸ κλουβὶ μὲ τὸ καναρίνι καὶ αὐτοῦ ὅμως ἦλθεν ἡ σειρά του.

Διὰ τὸ καναρίνι ἐξοδεύονται δρχ. 3 ἡμερησίως, ἤγουν δρχ 90 μηνιαίως. Λοιπόν ;

Λοιπὸν νὰ φᾶμε τὸ καναρίνι καὶ νὰ πουλήσουμε τὸ κλουβί, ἐπρότεινε ὁ σύζυγος.

Ἂν πῆτε καὶ γιὰ τῆς λίγες γλάστρες μὲ τὰ λουλούδια, αὐτὲς ἔκαναν μόνες τους τὴν οἰκονομία τους,

Ἐξηράνθησαν, θύματα καὶ αὐτὲς τῆς Οὔλεν.

Καὶ ὅμως παρ' ὅλας αὐτὰς τὰς οἰκονομίας, ὁ οἰκογενειάρχης ἐξακολουθεῖ νὰ ξεφυσσᾷ καὶ ἡ σύζυγος νὰ τηγανίζῃ τῆς πατάτες μὲ λάδι.

Χρειάζονται ἀκόμη οἰκονομίες. Αὐτὸ εἶναι τὸ γεγονός.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ ΝΑ ΧΑΙΡΕΤΩΜΕΝ ΤΟΝ ΠΡΩΗΝ ΜΝΗΣΤΗΡΑ ΜΑΣ;

Μία φίλη μοῦ ἀπηύθυνε προχθὲς τὴν ἑξῆς ἀπροσδόκητον ἐρώτησιν :

— Ὅταν μιὰ κόρη τὰ χαλάσῃ μὲ τὸν μνηστῆρά της, ἐπιτρέπεται νὰ τὸν χαιρετίσῃ ὅταν τὸν συναντήσῃ πουθενά ;

Τί ν' ἀπαντήσω τώρα ἐγώ ; Ἐπιτρέπεται ἢ δὲν ἐπιτρέπεται ;

Νομίζω πῶς τοῦτο ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἀνατροφὴν τῆς κόρης καὶ πρὸ παντὸς ἀπὸ τὸν βαθμὸν τῆς εὐαισθησίας της. Γνωρίζω κορίτσια ποὺ ὅταν συναντηθοῦν καὶ μὲ τὸν πλέον μισητὸν ἐχθρόν των τὸν χαιρετοῦν ἔστω καὶ διὰ μιᾶς ἁπλουστάτης κλίσεως τῆς κεφαλῆς. Ἄλλα πάλιν ἀποστρέφουν ἐπιδεικτικὰ τὸ πρόσωπον καὶ ἀλλάζουν δρόμο.

Ἕνας πρώην μνηστὴρ δὲν πιστεύω, ἀγαπηταί μου, νὰ θεωρῆται ἐχθρός. Ὅλοι οἱ ἀρραβῶνες δὲν χαλιοῦνται πάντα ἐξ ἀφορμῆς τοῦ ἀνδρός. Κάποτε βάζει καὶ ἡ κόρη τὸ δακτυλάκι της. Δὲν εἶναι σωστὸ λοιπὸν νὰ θεωρῶμεν τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν ὑπαίτιον μιᾶς καταστάσεως ποὺ ἦλθε ἐντελῶς κατὰ μοιραῖον τρόπον καὶ νὰ τοῦ στρίψωμε τὰ μοῦτρα. Ἕνας ἁπλοῦς χαιρετισμός, ὄχι βέβαια διὰ χειραψίας, ἐπιβάλλεται.

Σὲ τί μπορεῖ νὰ μᾶς βλάψῃ ὁ χαιρετισμὸς αὐτός ; Σὲ τίποτε. Ἐκτὸς ἂν μᾶς συνοδεύῃ ὁ ὑπ' ἀριθ. 2 μνηστήρ, ὁπότε πάω πάσσο.

ΣΤΕΛΛΑ.

ΛΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΕΙΣ ΤΗΝ «ΣΦΑΙΡΑΝ»
ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΧΡΗΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΥ
Περιπετειῶδες καὶ καταπληκτικὸν ἀνάγνωσμα

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

50 λεπτὰ ἡ λέξις

Ζητῶ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδα ἢ Κυρίαν ἀπὸ οἵαν δήποτε πόλιν ὑποσχόμενος κάρτ ποστάλ (τοπεῖα) ὅλων τῶν πόλεων τῆς Ἑλλάδος γράψατε Περιοδεύοντα ρ. г. Ἀθήνας.

—Νέος 19 ἐτῶν ζητεῖ ἀλληλογραφίαν με τὰ δεσποινίδαν 16–20 ἐτῶν προτιμῶνται Κορίνθου, Πατρῶν, Καβάλλας, Λαρίσσης. Γράψατε Ἕκτορα Πανόπουλον Κόρινθον.

—Πικραμένην ὕπαρξιν κατόπιν ἐξαμήνου σιωπῆς, ἔλαβα τὸ γεμάτο παράπονα καὶ δάκρυα γράμμα σου. Μὲ στενοχώρισε πολύ. Γράψε μου ποῦ θέλεις ἀποστείλω φωτογραφίαν μου. Ὁ Ἀγαπημένος σου Μένης. . . .

—Εἰκοσιπενταετὴς ράπτης αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ Δίδα ραπτρίας ἡλικίας 25—30 ἐτῶν. Προτιμῶνται Πελοποννήσου. Σκοπὸς ἱερός. Γράψατε Σ. Ἀποστόλου ράπτην Γαρδίκιον Κρ. Λαρίσσης Φθιώτιδος.

—Ἑλληνοπούλα Δεν δέχομαι οὐδεμίαν συζήτησιν Δὸν Διέγος

Νέος 24 Μαΐου ἀπηλλαγμένος στρατιωτικῶν ὑποχρεώσεων, οἰκονομικῶς ἀνεξάρτητος, παραγγελιοδόχος τὸ ἐπάγγελμα, ζητεῖ σύντροφον διὰ γάμον. Αἱ ἐπιθυμοῦσαι ἂς γράψουν Ἐμμανουὴλ Ἀγαπητὸν poste restante Ἀθήνας.

—Δα Ἀγλαΐαν Νίκα Πειραιᾶ ἐπιθυμῶ νὰ μάθω ἡλικίαν σας καὶ χαρακτηριστικὰ σας ἰδικὴ μου ἡλικία ἐτῶν 19 χαρακτηριστικὰ σχεδὸν ξανθὸς μᾶλλον ὑψηλὸς γερὸς σωματικῶς καὶ ἠθικῶς.

Ἐρυθρὸς Λεβέντης Πειρεεὖς

—Νέος μὲ εὐγενικὰ αἰσθήματα αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ μαθήτριες τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὠδείου ὅποια ἔχει τὰ αὐτὰ αἰσθήματα ἂς γράψει. Σκοπὸς ἱερός. Ἠσύδωρον Μαυρίδην Poste-Restante Καλαμῶν.

—Κορίτσια χωρὶς νὰ ὑπόσχομαι τίποτε, ὅποιο ἀπὸ σᾶς νοιώθει τοῦ πόνου τ' ἀναστενάγματα καὶ τῆς καρδιᾶς τὸ δάκρυ καὶ τῆς ἐλπίδας τὴν χαρὰ καὶ μπορεῖ ν' ἀγαπήσῃ σὰν καὶ μένα ἂς μοῦ γράψῃ καὶ δὲν θὰ μετανοιώσῃ, θέλω νὰ βρῶ 'κείνη ποῦ γραφτὸ μας εἶναι μαζὺ συντροφιὰ νὰ γυρέψουμε τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς, γράψατε: Εὐάγγ. Λουκᾶτον Poste Restaute Ἀθήνας.

Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ ΤΗΣ «ΣΦΑΙΡΑΣ»

Τὸ γραφεῖον τῆς «Σφαίρας» ἀναλαμβάνει τὴν διαβίβασιν ἐπιστολῶν ἐκ μέρους τῶν ἐνδιαφερομένων πρὸς διάσημον ἐκ Κωνσταντινουπόλεως Νοομάντην καὶ πνευματιστὴν διαμένοντα ἐν Ἀθήναις. Πλήρες φῶς εἰς ὅλα τὰ οἰκογενειακὰ μυστήρια. Πνευματισμός, ὑπνωτισμός, τραπεζάκι. Ψυχολογία παντὸς ἀτόμου ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ γραφικοῦ χαρακτῆρος.

Συνεννόησις δι' ἀλληλογραφίας. Ἀπαντήσεις ταχεῖαι καὶ ἀκριβεῖς. Πλήρης μυστικότης. Γράφατε : Νοομάντην, γραφεῖα «Σφαίρας» ἐσωκλείοντες δραχμὰς 10 εἰς ἑκάστην ἐπιστολήν.

Εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ λάβουν ἀπαντήσεις δι' ἰδιαιτέρας ἐπιστολῆς καὶ ὄχι διὰ τῆς στήλης, καθίσταται γνωστὸν ὅτι δέον νὰ ἐσωκλείουν εἰς διπλοῦν τὸ ὁρισθὲν ἀντίτιμον.

Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ ΑΠΑΝΤΑ :

ΑΛΙΚΗΝ ΓΑΛΑΝΟΥ, Ἀθήνας : Τὸ μέλλον σας εἶναι πολὺ εὐνοϊκόν, ἀρκεῖ ὅμως ν' ἀποξενωθῆτε ἀπὸ μερικὲς κακὲς ἕξεις Π. χ. νὰ παύσετε νὰ εἶσθε τόσον πείσμων.

Α. Α., Λίμνην : Διὰ νὰ σᾶς δώσω πληροφορίας διὰ τοὺς ἀδελφούς σας πρέπει νὰ θέσετε ὑπ' ὄψιν μου ὄν ἰδικόν του γραφικὸν χαρακτῆρα καὶ ὄχι τὸν ἰδικόν σας. Ἐκεῖνην δὲν πρέπει νὰ τὴν θυμᾶσθε πλέον. Ἀπέθανε δι' ὑμᾶς. Γάμον δὲν διαβλέπω πρὸς τὸ παρόν. Τὸ μέλλον σας τρικυμιῶδες καὶ πλῆρες οἰκογενειακῶν ἀνωμαλιῶν. Θὰ ζήσετε ἀκόμη 24 ἔτη.

ΑΛΥΤΡΩΤΟΝ ΝΕΚΡΟΝ : Ἡ ἐρωτική σας περιπέτεια οὐδὲν εὐχάριστον ἀποτέλεσμα θὰ ἔχῃ. Ἡ νέα ἐκείνη θὰ σᾶς ποτίσῃ πολλὰς πικρίας. Ἐὰν θέλετε νὰ ἀποφύγετε ὀδυνηρὰς συνεπείας διακόψατε τὰς σχέσεις.

ΕΜΠΟΡΟΝ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ Ἀθήνας : Ἁπλούστατα δὲν σᾶς ἀγαπᾷ. Ἡ στάσις της κατὰ συνέπειαν δὲν εἶναι διόλου μυστηριώδης. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐλπίζεται τίποτε. Θὰ ζήσετε ἀκόμη 42 ἔτη. Πλούσιος δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ γίνετε ὡς διὰ μαγείας. Ἐχθροὺς ἔχετε πολλούς, οὐδεὶς ὅμως δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ σᾶς βλάψῃ.

ΦΛΩΡΟΝ ΚΑΙ ΚΑΡΔΕΡΙΝΑΝ, Ἀθήνας : Τῆς τύχης σας εἶναι κάποιος Γεώργιος μετρίου ἀναστήματος μελαγχρινός, ἐπαγγέλλεται τὸν ὑπάλληλον. Γάμος ἄνευ ἔρωτος.

ΠΑΝΑΧΑΪΚΟΝ, Πάτραι : Θὰ ἀργήσετε νὰ δῆτε θάνατον εἰς τὴν οἰκογένειάν σας. Ἀσθένεια μεσολαβῇ οὐχὶ ὅμως σοβαρᾶς μορφῆς. Εἰς τὸν ἔρωτά σας εἶσθε πολὺ ἀτυχὴς λόγῳ τοῦ ἐπιπολαίου χαρακτῆρος σας.

Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον τῆς Σφαίρας θ' ἀπαντήσω καὶ εἰς ἐπιστολὰς τῶν δεσ)δων καὶ κυρίων : Πάνου Μάνου, Μονάκριβης κόρης, Ἀγνώστου, Ἐξύπνου καὶ ἀτύχου, Κ.Γ.Μ. Ἀναγνάστου Ζιγκολέτ, Ἰωάννου Α. Π.

Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΝΟΡΑΣ

ΓΙΑ ΚΕΙΝΟΥΣ ΠΟΥ ΘΕΛΟΥΝ
ΝΑ ΠΑΝΤΡΕΥΘΟΥΝ

ΙΔΟΥ ἢ —ό— ο— ΙΔΟΥ
—αὶ —ὸ —ή—η—α

Λύσεις, συνοδευόμεναι ὑπὸ μονοδράχμων, γίνονται δεκταὶ εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «Σφαίρας» μέχρι τῆς 13ης Αὐγούστου Τ' ἀποτελέσματα θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ φύλλον τῆς 15ης Αὐγούστου.

Οἱ ἐσωκλείοντες περισσότερα μονόδραχμα λαμβάνουν περισσοτέρους κλήρους κατὰ τὴν ἐκκύβευσιν πρὸς ἀπονομὴν τῶν βραβείων.

ΒΡΑΒΕΙΑ ΘΑ ΔΟΘΟΥΝ ΕΞΗ

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΩΝ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ

Πρῶτον βραβεῖον : Δραχμαὶ 50.
Δεύτερον : Δραχμαὶ 25.
Τρίτον : Δραχμαὶ 15.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

Πρῶτον βραβεῖον : Δραχμαὶ 50.
Δεύτερον : Δραχμαὶ 25.
Τρίτον : Δραχμαὶ 15.

Τ' ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ
ΤΟΥ ΥΠ' ΑΡ. 387 ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ 3 ΙΟΥΛΙΟΥ

(Καὶ παπᾶς ἔγινες Κώστα ; Ἔτσι τἄφερ' ἡ κατάρα)

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

Λύσεις ὀρθὰς ἐντὸς τῆς ταχθείσης προθεσμίας ἔστειλαν οἱ ἑξῆς :

Ἰωάν. Λαγάνης, Κ. Μακράκης, (κλ. 2), Μιχ. Σπετσιώτης, (κλ. 2), Νικ. Περτέσης, (κλ 2), *Νικ. Μικρός*, Παντελῆς Χαραλαμπάκης, (κλ. 2), Κων. Γεωργιάδης, Ἰωάννης Κούγκουλης, Α. Μπράχος, Στυλ. Πυλαρινός, Κούλα Χιώτη, (κλ. 5), Μαργαρίτα Ρεππα, Μιχαὴλ Ρέππας, Εὐάγ. Ρέππας, Σπυρίδων Ρέππας, Γιαννοῦλα Ρεππα, *Σταθης Μαρκαντώνης*, Βιλελμίνη Φουρναράκη, Ἰωάνν. Θεοχαρίδης, (κλ. 2), Κων. Φούκας, Μαρία Σταμίρη, (κλ. 2), Γεωρ. Ἀλεξόπουλος, Ἀντ. Παπασπύρου, Κ. Γ. Πικόνης. Κ. Ἀγγελετοπούλου *Πέτρος Ρένιος*, Ἰωάν. Γουλιέλμος, (κλ. 2), Νικ. Ἀλαβάτος, Ἐμμ. Κουτσούκος, Γεώρ. Μπογιάκος, Κων. Ρόμπος, Καίτη Χατζηαντωνίου, Εὐφροσύνη Παπανδρέου, *Μυρσίνη Γούλιου*, Χρ. Σέαυρόπουλος, Δημ. Ἐλασσώνας. Ν. Νικολάου, Χρ. Χαραλαμπόπουλος, Ἐμμ. Κουζούκου, (κλ. 5), Π. Σαραντόπουλος, Κ. Α. Καπρῶλος, Σοφία Τσαούση, *Εὐγενία Μακρίδη*, Βασ. Κουβαρᾶς, Μιχ. Χαραμῆς, Παναγ. Πιτσηνός, Ε. Κωστάκης, Γεώρ. Λῆμνος.

ΕΚΕΡΔΙΣΑΝ ΔΙΑ ΚΛΗΡΟΥ

ΚΟΡΙΤΣΙΑ

Πρῶτον βραβεῖον, δρ. 50, *Μυρσίνη Γούλιου.*
Δεύτερον. δρχ. 25, *Λούλα Χιώτη.*
Τρίτον, δρχ. 15, *Εὐγενία Μακρίδη.*

ΝΕΟΙ

Πρῶτον βραβεῖον, δρχ. 50, *Πέτρος Ρένιος.*
Δεύτερον, δρχ. 25, *Στάθης Μαρκαντώνης*
Τρίτον. δρχ. 15, *Νικ. Μικρός.*

Οἱ κερδίσαντες παρακαλοῦνται νὰ μᾶς γράψουν ἐγκαίρως τὰς διευθύνσεις των ἢ νὰ περάσουν μόνοι των ἀπὸ τὰ γραφεῖα τῆς «Σφαίρας» διὰ νὰ πάρουν τὰ βραβεῖα των.

Ἡ Δ)νὶς Νόρα

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗ

Εἰκόνες διὰ τὸν διαγωνισμὸν τοῦ Καραγκιόζη ἔστειλαν καὶ οἱ κ. κ. Δημ. Σάμιος, Κων. Βαμβακᾶς, Παναγ. Παντελάκης, Κίμων Μιχόπουλος, Α. Μελίδης.

Ἐβραβεύθη μὲ 100 δραχμὰς ἡ εἰκὼν τοῦ κ. Κίμωνος Μιχοπούλου.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ «ΣΦΑΙΡΑΣ»

Εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «Σφαίρας πωλοῦνται τὰ κάτωθι βιβλία καὶ μυθιστορήματα :

ΤΟΜΟΙ «ΣΦΑΙΡΑΣ»

2ου, 3ου, 4ου, 5ου 6ου καὶ 7ου ἔτους ἕκαστ. Δρ. 70

ΕΡΓΑ Σ ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ		
Ἡρὼ καὶ Λέανδρος	ἕκαστον	Δρ. 15
Ἰουδὴθ	»	» 15
Ἕνα φιλὶ στὸ σκοτάδι	»	» 25
Ἆσμα ᾀσμάτων	»	» 26
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΣΦΑΙΡΑΣ		
Γέμμα	»	» 4
Ἀγκαθάγγελος	»	» 4
Φιλολογικὸν ἡμερολόγιον	»	» 10
Ὁ γάμος τῆς Γρηᾶς } κωμῳδίαι	»	» 3
Παντόφλας } κωμῳδίαι	»	» 3
Τὸ Φρενοκομεῖον	»	» 3
ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ		
Μέγας ὁδηγὸς καλλονῆς	»	» 30
Οἰκιακὴ μαγειρικὴ	»	» 15
Μαγειρικὴ-Ζαχαροπλαστικὴ	»	» 25
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ		
Κασσιανή,	»	» 50
Τὸ φρικτὸν λάθος	»	» 10
Ἡ Γενοβέφα, μικρή,	»	» 10
Ἡ Γενοβέφα, μεγάλη,	»	» 25
Ἡ Γκόλφω. Περεσιάδου,	»	» 15
Ἡ Ἐσμὲ	»	» 15
Ὁ χορὸς τοῦ Ζαλόγγου	»	» 15
Ἡ κόκκινη μάσκα	»	» 15
Ὁ κόκκινος διάβολος	»	» 15
Ἡ γυναῖκα, τὰ χαρτιὰ καὶ τὸ κρασί	»	» 15
Ἡ μητέρα τοῦ ἁγ. Φανουρίου	»	» 15
Πάπισσα Ἰωάννα	»	» 30
Ἡ ἀρχόντισσα τῆς Σμύρνης	»	» 20
Λυκογιάννης	»	» 20
Μαρία Πενταγιώτισσα	»	» 40
Κυρία μὲ τὰ Καμελίας	»	» 20
Καρδιὰ τῆς Μάννας	»	» 50
Μαύρη μάσκα	»	» 40
Γιάννης, Πὼλ Δὲ Κὸκ	»	» 20
Ὁδηγὸς καλῆς συμπεριφορᾶς, Χρυσόδετος	»	» 30
Χαλιμᾶ, σελίδες 700	»	» 40
ΔΙΑΦΟΡΑ		
Τὰ 52 παραμύθια	»	» 7
Ὁ Φιάκας	»	» 7
Ὁ Μπερτολδῖνος	»	» 6
Ὁ Ροβινσὼν	»	» 7
Μυθολογικὸν Συντόμα	»	» 4
Ὁδοιπόρος τοῦ Σούτσου	»	» 10
Ὁ κακοῦργος Πετυεζᾶς	»	» 4
Τὰ ἀνέκδοτα τοῦ Βασιλέως Γεωργίου	»	» 7
Ἡ Ἀρετοῦσα, Πολ. Δημητρακοπούλου	»	» 15
Τὰ Μυστικὰ Καλλονῆς	»	» 25
Τὰ Μυστικὰ τοῦ ἀποκτᾶν περιουσίαν	»	» 25
Φυσιογνωσία	»	» 25
Γιὰ νὰ μάθετε νὰ ὑπνωτίζετε	»	» 60
Ὑγιεινὴ ἡδονῶν - τέρψεων	»	» 30
Ἡ ψυχολογία τοῦ ἔρωτος	»	» 25
Ἐρωτικὴ ἐπιστολογραφία	»	» 15

Τὰ ἀνωτέρω, ἀποστελλόμενα εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ἐπιβαρύνονται μὲ δραχ. 5 ἕκαστον τὰ μεγάλα καὶ δραχ. 2 τὰ μικρά.

Διὰ τοὺς ἀγοράζοντας χονδρικῶς γίνεται ἔκπτωσις 20 ο)ο

Τὸ ἀντίτιμον στέλλεται πρὸς τὸν διευθυντὴν τῆς «Σφαίρας» κ. Ἀντ. Μ. Συρῖγον, ἁγίου Κωνσταντίνου 7, Ἀθήνας.

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ
Μὴ ἀγοράσητε εἴδη προικῶν ἐὰν δὲν ἐπισκεφθῆτε τὸ κατάστημα
ΑΦΩΝ ΣΤΑΜΑΤΙΑΔΟΥ & Κ. ΚΟΥΒΑΝΙΔΟΥ
ΓΙΟΥ ΜΡΚΟΥ 21
Σινδονόπανα, Τραπεζομάνδηλα, Νανσοὺκ, Περκάλια, Βατίστες, Κουβέρτες, κ. λ. π. κ. λ. π.
Κασέδες Δραχ. 8.50 — 10
Σινδόνια μόνον μὲ 89 δραχμ.

Η ΣΑΤΥΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ο ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ ΤΑΞΕΙΔΕΥΕΙ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ
ΜΑΖΗ ΜΕ ΤΟΝ ΣΑΡΛΩ

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΤΕΛΟΣ

Μπαρμπαγιῶργος. Οὐρ' γιατὶ μαθὲς γελᾷς ἔρμου; Μὲ κοροϊγδέγῃς;

Καραγκιόζης.— Τιλὲς Μπαρμπ γιῶργο μου Ἐγὼ νὰ σὲ κοροδέψῳ. Κοροϊδεύω τὸν ἄλλονε. ὀχι νὰ . . .

Μπαρμπαγιῶργ. Λοιπὸν πότε μαθὲς εἶναι νέο φεγγάρι.

Σαρλώ.— Νὰ σοῦ πῷ ἐγώ, καλέ μου ἄνθρωπε πότε τὶ εἶναι Σὲ δυὸ μέρες

Μπαρμπαγιῶρ—. Φχαριστῶ. πάου τώρ , Καραγκιόζ!.

Καραγκιόζης. — Φεύγεις ἀπο τώρα χωρὶς νὰ δείρῃς κανένα;

Μπαρμπαγιωρ — Νὰ δείροῦ' εἶπες;

Καραγκιόζης.— Χωρὶς νὰ προλάβου με νὰ σὲ δοῦμε, εἶπε

Μπαρμπαγιωρ — Δὲν μποράου ὁ ἔρμους νὰ μείνου περισσότερου. Ἔχου μαθὲς κι' ἄρρωστη τὴ Γιοργούλα μ'.

Σαρλώ.— Ἄ ὄχι δὰ δὲ θὰ φύγετε τόσο γρήγορα. Μιὰ ποῦ ἤλθατε στὸν τόπο μας πρέπει νὰ μείνετε νὰ σᾶς περιποιηθοῦμε.

Καραγκιόζης.— Νὰ ξέρῃς, τὶ ὡραῖα ποῦ περιποιοῦνται ἐδῶ τοὺς ἀνθρώπους.

Σαρλώ.— Γιατί. Καραγκιόζη μου; Ἔχεις παράπονο;

Καραγκιόζης.— Παράπονο τὶ λές. ἀδερφέ; Μὲ ὑποχρεώσατε μὲ τὸ παραπάνω. Φαντάσου, γιὰ νὰ μὲ ξελαφρώσεται θέλατε νὰ μοῦ κάψετε τὸ κεφάλι.

Σαρλώ.— Μὰ αὐτὸ ἦταν γιὰ τὴν ταινία.

Μπαρμπαγιῶργος.— Τὶ πῆγαν νὰ σ' κάνουν ἔρμου; Νὰ σοῦ κόψουν τὸ κεφάλι;

Καραγκιόζης.— Ναί, μπαρμπούλί μου, Μ' εὑρῆκαν μονάχο κι' ὀρφανὸ καὶ θέλανε νὰ μὲ ξεπαστρέψουνε. Τὶ νὰ σοῦ κάνω ποὺ δὲν ἤσουν ἐσὺ ἐδῶ . . . .

Σαρλώ.— Δὲν θέλαμε νὰ τοῦ κόψουμε τὸ κεφάλι γιὰ τίποτε ἄλλο; Βῖναι βλέπετε συνήθειατοῦ τόπου.

Κολητῆρι— Κ' ἐνένα θέλανε νὰ μὲ σκοτώσουνε καὶνὰμὲ ρίτσουνε νὰ μὲ φᾶν οἱ στύλοι.

Μπαρμπαγιῶργος.— Κι' δὲν μοῦ τὸ λέτε μαθὲς τόσην ὥρα νὰ βγάνου τὸ παποῦτσι νὰ ν' τοὺς ϛιχαρβαλώσου τὰ μοῦτρα;

Καραγκιόζης.— Ἄς πᾶνε στὸ διάβολο. Θὰ μᾶς δώσουνε, λέει, ἀποζημίωσι κ' ἔτσι θὰ τοὺς συχωρέσουμε.

Σαρλώ.— Μὰ Καραγκιόζη μου, δὲν συμφωνήσαμε νὰ μείνῃς ἐδῶ στὸ Παρίσι καὶ νὰ ἐργασθοῦμε μαζῆ;

Καραγκιόζης.— Ἄσε μας ἀδερφέ. Δὲν μὲ σηκώνει ἐμένα τὸ κλῖμα τοῦ Παρισιοῦ. Τὶ θὲς τὶ γυρεύεις; Ἅμα θὰ φύγω ἀπ' τὴν καλύβα μου κι' ἀπ' τὸ μαγειριὸ τοῦ κὺρ Στάθη, πῶς νὰ στὸ πῶ . . .

Σαρλώ.— Τοὐλάχιστον δὲν μένεις νὰ δῃς τὴν ταινία;

Καραγκιόζης.— Δὲν πειράζει. Δές την τοῦ λόγου σου καὶ ὅτι δῆς μοῦ τὸ στέλνεις ταχυδρομικῶς.

Μπαρμπαγιῶργος. — Ἄς τον, κ'μπάρ μ' τὸν Καραγκιόζ' νἄρθῃ σὰ κάτου στὸ κ' νάκι νὰ τὸν βάνου ν' ρίξῃ βεντοῦζες τῆς ἔρμης τὴς Γιυοργούλας.

Καραγκιόζης.— Βέβαια, πρέπει νὰ ρίξουμε βεντοῦζες τῆς Γιωργούλας, μπὰς καὶ πεθάνει . . . φαντάσου, μπάρμπα, νὰ πεθάνῃ ἡ συχωρεμένη ἡ Γιωργούλα, τὶ παξιμάδια ἔχουμε νὰ τρῶμε. Ἕνα καντάρι παξιμάδια.

Μπαρπαγιῶργος.— Οὐστ', βρέ, ποὺ θᾶ πεθάνῃ ἡ Γιωργούλα. Ἅμ' ἂν πεθάνῃ ἡ Γιωργούλα μαῦρο φεῖδι καὶ κολοβὸ ποὺ θὰ σὲ τρωε. Θα σᾶς βγάνου τὴ σκοταριὰ καὶ θᾶ σᾶς τὴ δώσου νὰ τὴ φᾶτε. Ἄ!

Καραγκιόζης.—Ἄντι, μπάρμπα, πᾶμε προ τοῦ γίνει καυγᾶς.

Σαρλώ. Μὰ ἐπιμένενε νὰ φύγετε;

Καραγκιόζης.— Βεβαίως. Ἐμπρὸς ἔλα νὰ λογαριαστοῦμε.

Σαρλώ.— Πολὺ καλά. Τὶ λογαριασμὸ θέλετε νὰ κάνουμε;

Καραγκιόζης— Τὶ μοῦ χρωστᾶς ἀδερφέ;

Σαρλώ.— Τὶ σᾶς χρεωτάω. Λέγετε σεῖς;

Καραγκιόζης.— Μοῦ χρωστᾶ, μᾶς χρωστᾷς Ρὲ κολητῆρι, πόσο μᾶς χρωστάει;

Κολητῆρι.— Μιὰ καὶ ὀγδομῆντα. λὲ σὺ πατέλα.

Καραγκιόζης.—Κατέβαινε,κατέβαινε πολλὰ ζητᾶς. Κύριε Σαρλώ, μᾶς χρωστᾷς τριαντα πέντὲ χιλιάδε δραχμές.

Σαρλώ.— Πολὺ καλὰ ἀλλὰ ἀπὸ τὴς τριανταπέντε αὐτὲς χιλιάδες πρέπει ν' ἀφαιρέσουμε τὰ ἔξοδα τοῦ φαγιοῦ;

Καραγκιόζης.— Ποιὰ ἔξοδα φαγιοῦ;

Σαρλώ.— Τὶ; Τὰ φαγητὰ ποὺ ἔφαγες δὲν ἔχουν νομίζεις λεπτά;

Καραγκιόζης.— Ντροπή σου, κακομοίρη, τὰ γυρέβῃς λεπτὰ γιὰ τὰ φαγιὰ σου, ποὺ σοῦ κανα τὴν τιμὴ νὰ φάω. Μὰ τὶ ἔφαγα; Μήπως μπόρεσα καὶ νὰ φάω; Ὅλο μαγεία δούλευε καὶ ἠλεκγρισμός.

Κολητῆρι.— Σάμπως ἐφάαμε ταραμᾶ, βλὲ σὺ χρουσούζη, γιατὶ νὰ πληρώσουμε;

Μπαρμπαγιῶργος.—Τὶ σοῦ γυρεύει ἔρμου;

Καραγκιόζης.— Ἀκοῦς ἐκεῖ κατάσταση; μπάρμπα; Χωρὶς νὰ φάω, χωρὶς νὰ πιῶ, θέλει νὰ τοῦ πληρώσω λεφτά.

Μπαρμπαγιῶργος.— Δείρ' τους.

Καραγκόζης.— Ἄς πᾶει στὸ διάβολο τὸν λυποῦμαι τὸν γρουσούζη

Σαρλώ.— Ἄ τὶ θέλεις νὰ φωνάξω τὴν ἀστυνομία;

Καραγκιόζης.— Μάλιστα.

Μαρμπαγιῶργος.— Ἄντι, Καραγκιόζ, πᾶμι τὶ δὲ θὰ προλάβουμι ζᾶ νὰ γυρίσουμε πίσου στὴν Ἀθήνα. Ἄστ, καλό μ', καὶ πληρώνου ἐγώ.

Σαρλώ.— Μήπως θὰ πληρώσετε ἐσεῖς, κύριε;

Μπαρμπαγιῶργος.— Μάλιστα. Θὰ πληρώσου ἐγού· Πόσα θές;

Σαρλώ.— Σᾶς εἶπα. Μιὰ φορὰ ποὺ ὁ κύριος Καραγκιόζης παροβαίνει τὴ συμφωνία καὶ θέλει νὰ φύγῃ, πρέπει νὰ μοῦ πληρώσῃ τὰ ἔξοδα διατροφῆς, δηλαδὴ 35 χιλλιάδες δραχμές.

Μπαρμπαγιῶργος. — Πολὺ καλά. Πᾶρε τώρα ἑφτὰ κι' ὀγδόντα καὶ πέρασ' μεθαύριου ἀπ' τὸ κ' νάκι νὰ σ' δώσου καὶ τά ρέστα.

Καραγκιόζης. — Καλὰ σοῦ λέει ὁ μπάρμπας μου. Πέρασε ἀπ' τὸ γραφεῖο του γιὰ νὰ πάρῃς τὸ εἰσιτήριό σου γιὰ τὸ πολιτικὸ νοσοκομεῖο.

Σαρλώ.— Ἄστα δὲν δίνετε πεντάρα.

Καραγκιόζης, — Ὄχι, κύριε. Δέν ἔχουμε νὰ σᾶς δώσουμε τίποτα.

Σαρλώ·— Δὲν ἔχετε;

Καραγκιόζης.— Ὄχι. Πεντάρα.

Κολητῆρι.— Ψιλή.

Μπαρπαγιῶργος.— Πετρέλαιου.

Σαρλώ.— Καραγκιόζη, γιὰ κοίτταξε στὴς τσέπες σου;

Καραγκιόζης.— Γιὰ τ' ἀποτσίγαρα;

Σαρλώ.— Κοίτταξε σοῦ λέω . .

(Ὁ Καραγκιόζης ψάχνει στὴς τσέπες του καὶ βλέπει ὅτι εἶναι γεμάτες ἀπὸ φράγκα ἀργυρᾶ.)

Καραγκιόζης.— Μπάρμπα! . ,

Μπαδμπαγιῶργος.— Ἄ!

Κολητῆρι.— Πατέλα! Βλέπεις τσεῖρες;

Καραγκιόζης.— Μπάρμπα, λεφτά! τρέχα.

Σαρλώ.— Νὰ λοιπὸν ποῦ ἔχεις λεπτά.

Καραγκιόζης.— Εἶναι μάγια. εἶναι μάγια

Σαρλώ.— Ὄχι Καραγκιόζη μου. Δὲν εἶναι Ἐγὼ διέταξα νὰ σοῦ γεμίσουν τὴς τσέπες μὲ λεπτά, γιὰ νὰ σὲ ἀνταμείψω γιὰ τὰ ὡραῖα κωμωδία ποὺ μοῦ παρέστισες ἐδῶ στὸ Παρίσι . . . Πάρε τὰ λεπτὰ δικά σου. Θέλω νὰ γυρίσῃς στὴν πατρίδα σου εὐχαριστημένος. Τὶ ἔχεις; Γιατὶ θυμώνεις;

Καραγκιόζης.— Εἶναι νὰ μὴ θυμώσῃς, ἀδερφέ . . . Νὰ σοῦ χώνουν τὰ χέρια στὴς τσέπες σου νὰ σοῦ πάρουν τ' ἀποτσίγαρα;

Σαρλώ.— Ἐσὺ τώρα ἔχεις τόσα λεπγὰ καὶ τ' ἀποτσίγαρα θυμᾶσαι;

Καραγκιόζης.— Ἤθελα νὰ τὰ χαρίσω σέ μερικοὺς φίλους μου στὴν Ἀθήνα. Θὰ περιμένουν οἱ φουκαριάρηδες Παρισινὰ τσιγάρα. Ἄς εἶνε ὅμως. Σε συγχωρῶ.

Μπαρμπαγιῶργος.— Ἄντι πᾶμε κι' δὰ θὰ προλάβουμε τὴ Γιωργούλα.

Καραγκιόζης. — Πᾶμε, μπάρμπα. Κύριε Σαρλώ, ὥρα καλή σου, καλὴ ἀνάστασι.

Κολητῆρι.—Γειά σου, βλὲ, καὶ καλὴ ὄρεξι.

Μπαρμπαγιῶργος.— Ἀντίου ἅπαξ ἀπαξάπαντες.

ΤΕΛΟΣ

ΤΑ ΑΣΤΕΙΑ ΤΟΥ Κου ΒΑΖΟΥ

Η Κ^Α ΒΑΖΟΥ ΑΣΘΕΝΕΙ

—Ἄχ, ἄνδρα μου . . . Πεθαίνω ἡ δόλια...

— Δόλησα, *δολία*, ἀνακράζει ὁ κ.Βάζος. Δηλαδὴ εἶσαι μία *δολία*. Λόλα ποὺ τὸ λές.

— Ἐγὼ χάνομαι ἀπὸ τὸ σκότι μου καὶ σὺ ἀστειεύεσαι.

— Σκότι, σκότι, *σκοτίζεις*, μᾶς σκοτίζεις Τὶ φταίω ἐγὼ ἂν σοῦ φεύγουν σὰν τό νερό;

— Βλὲπεις τὶ παθαίνω γιὰ νὰ μὲ ταράζῃς ὅλη τὴν ὥρα.

— Νάτο πά λι, ἀναφωνεῖ ὁ κ. Βάζος. Ταράζεις ταρ — ἀράζεις, *ἀραζεις*, σὲ καλὸ λιμάνι, ἀράζεις, γυναῖκα. Μωρὲ μανία. Νὰ πονάῃ τόσο καὶ ὅμως τὰ καλαμπούρια πᾶνε κι' ἔρχονται.

— Τελειόνω φωνάζει ἡ κ. Βάζου.

— Μπράβο, μπράβο. Θὰ πεθάνης ἐνδόξως Τελειώνω, δηλαδὴ δ *Τέλης*, ὁ ἀνεψιὸς μου θέλει ἕνα *ὄνο*, ἕνα ὄνο. Τὰ κύκνειον ἄσμα σου, τὸ κύκνειον ἄσμα σου.

Ὁ κ. Σφιρντιλώνης

ΛΙΗΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΕΙΣ ΤΗΝ «ΣΦΑΙΡΑΝ»

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΧΡΗΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΥ

Περιπετειῶδες καὶ καταπληκτικὸν ἀνάγνωσμα

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟΝ ΤΗΣ "ΣΦΑΙΡΑΣ,,

ΑΡΧΙΖΕΙ "Ο ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ ΥΠΝΩΤΙΣΤΗΣ,,

ΘΑ ΤΟΥΣ ΥΠΝΩΤΙΣΗ ΟΛΟΥΣ ΚΑΙ ΘΑ ΧΑΛΑΣΗ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΕΤΟΙΜΑΣΘΗΤΕ ΓΙΑ ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙ